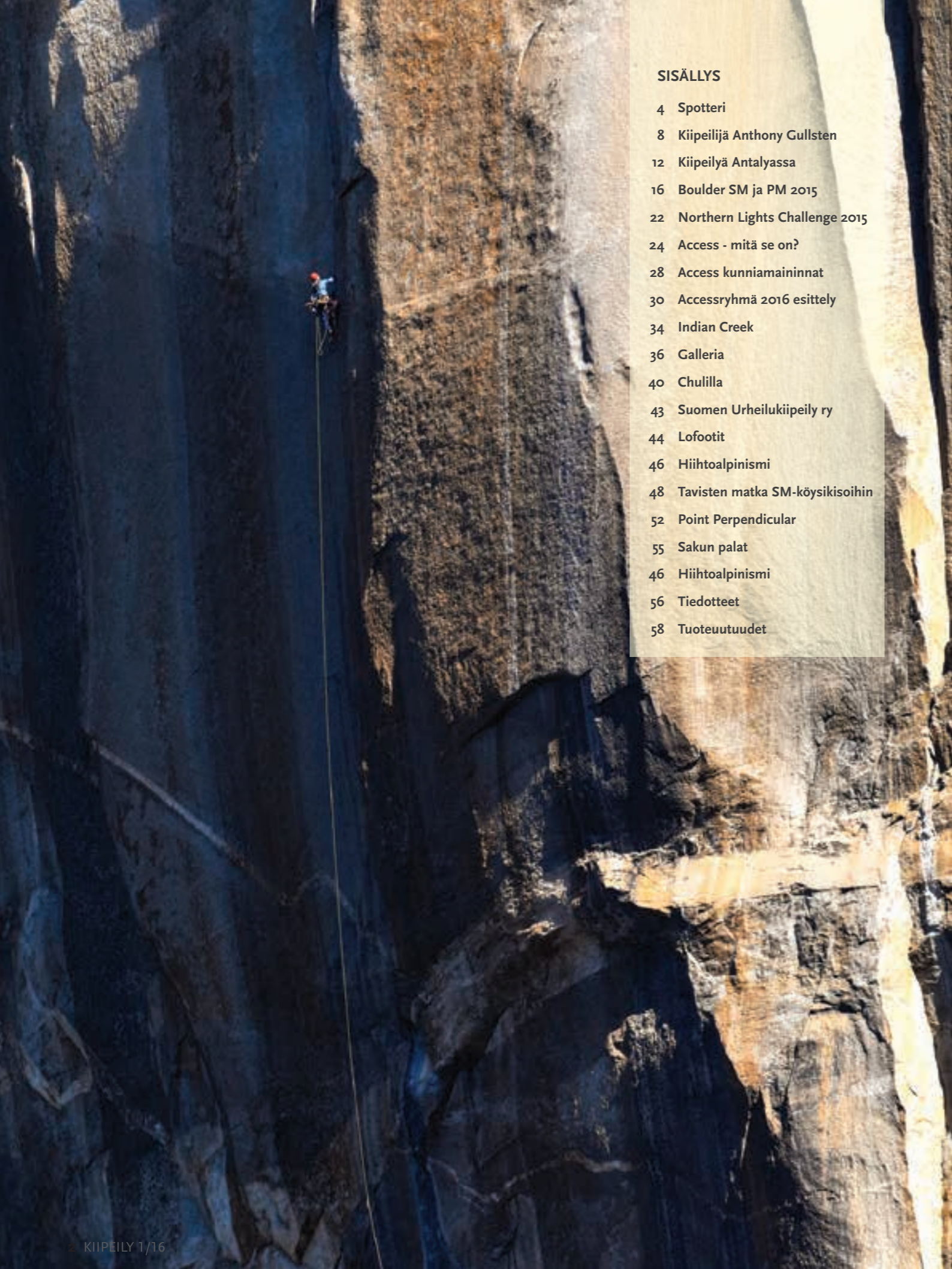

KIIPETILY

NRO 1/16 6 € www.climbing.fi

SISÄLLYS

- 4 Spotteri
- 8 Kiipeilijä Anthony Gullsten
- 12 Kiipeilyä Antalyassa
- 16 Boulder SM ja PM 2015
- 22 Northern Lights Challenge 2015
- 24 Access - mitä se on?
- 28 Access kunniainninnat
- 30 Accessryhmä 2016 esittely
- 34 Indian Creek
- 36 Galleria
- 40 Chulilla
- 43 Suomen Urheilukiipeily ry
- 44 Lofootit
- 46 Hiihtoalpinismi
- 48 Tavisten matka SM-köysikisoihin
- 52 Point Perpendicular
- 55 Sakun palat
- 46 Hiihtoalpinismi
- 56 Tiedotteet
- 58 Tuoteuutuudet

ständi

PÄÄKIRJOITUS

Antti Ahola

JÄÄTÄVÄ HARRASTUS

Lehden kannessa on upea jääkiipeilykuva lajin suomalaisesta pyhätöstä Posiolla – Korouoman rotkon jääseinämät ovat kotimaiselle jääkiipeilylle jopa tärkeämpi kuin Olhava kalliokiipeilylle.

Maamme on maantieteellisestä sijainnista ja ilmastosta johtuen varsin epäkiittolinen paikka kesäisten ulkokiipeilylajien harrastamiseen. Etelässäkin sesonki alkaa hyvänä vuonna vasta pääsiäisen tienoilla, ja jatkuu keskimäärin lokakuuhun. Ja nyt en puhu "lämpöpuhallin – kuivausräti – pakkasellaonkivaa" hardcore harrastajista. Jääkiipeily tuo talvisissa olosuhteissa mukavaa vaihtelua kesäiseen harrastukseen ja pidennystä ulko-kauteen. Sitten on tietysti myös tosiharrastajat, joille jääkiipeily on se hienoin (ainoa) kiipeilyn osa-alue.

Miten siis voi suomalainen jääkiipeily vuonna 2016? Varsinkin sinäseinillä harrastettava kiipeily, sekä boulderointi että köysikiipeily, on

kasvanut valtavasti viimeisen kymmenen vuoden aikana. Kasvu ei näy kuitenkaan erityisesti kalliokiipeilyssä, eikä samassa mittasuhteessa ulkoboulderoinnissakaan. Jääkiipeily on aina ollut vaikeammin aloitettava laji, johtuen luonnonjään vähyydestä ja arvaamattomuudesta säiden mukaan. Lisäksi jääkiipeilyharrastus tuo mukanaan mittavia investointeja välineisiin ja jopa vaatetukseen. Vaikka jääharrastukseen sopivat valjaat, köysi ja kypärä löytyisikin jo ennestään, tyhjenee tili helposti "toimintatonniin" edestä jos hankitaan uusinta mallia olevat hakut, jääraudat ja niihin sopivat kengät, setti titaanisista jääruuveja, gaitersit, jääkiipeilyhanskat sekä kasa muita pakkasessa ja/tai hiysin vetisissä olosuhteissa toimivia vaatekappaleita. Jääkiipeilyssä kokemus, omien kykyjensä ja välineiden tuntemus sekä alati muuttuvien olosuhteiden arviointi ovat erittäin tärkeitä asioita – jääkiipeilyliidissä elää vielä vanhan ajan kiipeilyn totuus; "a leader must not fall".

Pääkaupunkiseudulla lajiin on päässyt tutustumaan entistä useampi lähinnä Oulunkylän kupeessa Vantaanjoen varressa sijaitsevalle Pirunkalliolle Adventure Partnersin toimesta jäädytetyllä kalliolla. Yritys tarjoaa siellä maksullisen harrastuskiipeilyn lisäksi myös ohjattua jääkiipeilyä ja -kurseja. Sesonki sielläkin on kuitenkin säiden armoilla, vaikka jäiden säilyminen onkin vakaammalla pohjalla kuin luonnossa.

Jääkiipeilyssä tietysti myös kisataan. Suomen mestaruuksia on ratkottu viimeksi vuosia sitten, mutta nyt perinteinen jääkisajärjestäjä Oulun kiipeilyseura OKS -91 on järjestämäs-

sä jäätornissaan Oulun jääkiipeily-OPEN -nopeuskisan 12.3.2016. Ja ensi vuoden keväälle on suunnitteilla jääkiipeilyn SM-kisat. Kisakiinnostus, ja kisaajien tasokin on nousussa. Suomen Alppikerhon on useana talvena järjestänyt suosituksen Hakkahuukkailu dry-tool-kisan historiallisella seinällään Olympiastadionin katsomon alla. Nyt tämä kisa, ja koko Saken drytool toiminta on katkolla stadionin perustellisen remontin takia. Sake onkin etsimässä sopivaa korvaavaa tilaa drytool seinää varten.

Kokeneet jääkiipeilijät Enni Bertling ja mm. perhe Alhonsuo osallistuivat vuoden alussa ensimmäisinä suomalaisina jääkiipeilyn mm-cupin kisoihin. Tuolla tasolla kyyti on kovaa, mutta kisoista saa hyvää kokemusta ja innostusta tulevaa varten. Jääkiipeily on iso kilpailulaji Venäjällä ja alppimaissa, mutta monissa muissa maissa kisoja on harvaksen.

Suomessa kolme viimeistä talvea ovat olleet kovin synkkiä jäähämälä ja ilmastomuutoksen mukanaan tuova lisääntynyt epävarmuus ei lupaa hyvää tulevalle. Vain aika näyttää, miten jääkiipeily tulee kehittymään lajina. Löytyykö uusille lajiin hurahtaneille jäätä? Riittääkö pari-kolme luonnonjäällä vietettyä viikonloppua talvessa kompensoimaan isoja välineinvestointeja? Onko lajin kasvu kaupallisten toimijoiden toimesta jäädytetyjen seinien ja heidän tarjoamansa maksullisen kokeilun ja vuokravälineiden varassa?

päätoimittajanne Jari Koski

KANSI | Jukka Kopra reitillä "Kaunein", Rosvosektori Korouoma. Kuva Kuutti Heikkilä

SISÄKANSI | Saku Korosuo, The Shield (VI 5.9 A3 1000m), soolonus 7 päivää, El Capitan, Yosemite. Kuva: Tom Evans

KIPEILY 1/2016

Julkaisija: Suomen kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 HELSINKI puh. 09 -224 32 907, ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi. **Ulkoasu ja taitto:** Petra Havo / Satu Bredenberg, www.again.fi. **Avustaja,** sukunimen mukaan aakkosjärjestyksessä: Rami Haakana, Jussi Heinonen, Mina Jokivirta, Sampsa Jyrkynen, Marko Kauko, Saku Korosuo, Anssi Laatikainen, Tomi Lindroos, Olli-Pekka Mani, Susanna Mast, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Pauliina Sjölund, Veera Turkki, Santeri Turkulainen sekä SKIL valioikunnat. **Paino:** Aleksipaino Oy, **Levikki:** noin 4000. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen toimitetaan Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. **Teksti** Älä tee tekstiä sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erot kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä vasta valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** Digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1:koossa 300 ppi, esim, galleriaan kokosivuna n. A4 koossa 300 dpi. Alle 500 Kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa! Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPG. Jos lähetät JPG kuvia, lähetä ne alkuperäisinä säätämättöminä. JPG:n tallentaminen uudestaan JPG-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa, jolloin kuvan laatu heikkenee jokaisella tallennuskerralla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvat ilman kuvaajan nimeä itse kuvassa (esim. copyright Kalle Kuvaaja). Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Valitse ja lähetä max 10 kuvaa/juttu. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatestit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitinnimi ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla

Seuraavat Kiipeilylehdet:	aineistopäivä	ilmestyy
Nro 2/2016 kesännumero	10.5.2016	kesäkuu 2016
Nro 3/2016 syysnumero	10.9.2016	lokakuu 2016
Nro 1/2017 talvinumero	10.1.2017	helmikuu 2017

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta lajipalvelut@valo.fi. Vuoden kestotilaus 16 /vuosi. Irtonumerohinta 6 . SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Halutessasi tehdä osoitteenmuutoksen tai kun et ole saanut lehteä: ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteistonsa päivytyksen Valo lajipalveluun: lajipalvelut@valo.fi

Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta: www.climbing.fi

SPOTTERI 1/2016

Toimittanut: Pauliina Sjölund

Kiipeilyvuosi 2015 on takana ja vuosi 2016 on lähtenyt käyntiin hyvällä kitkalla. Kansainväliset huiput Suomeen vuonna 2013 tuoneelle Sisu Masters -kilpailulle on luvassa paljon odotettua jatkoa huhtikuussa. Tapahtuman pääpäivä on lauantai 2.4.2016. Edellisellä kerralla liput myytiin kuin kuumille kiville, joten kannattaa pysyä tarkkana, jotta varmistaa oman pääsytensä paikan päälle. Spotteri jää kanssanne innolla odottamaan tietoa, keitä kisaseinällä nähdään tällä kertaa.

Ennätyslämmin lokakuu ja eriskummallinen tradireitti, Moottorisahahieronta, 7b

Teksti: Perttu Ollila/ Pauliina Sjölund

Useiden säätökimustaitosten mukaan lokakuu 2015 oli ennätyslämmin koko maapallolla. Sateisen kesän ja alkusyksyn jälkeen suomalaisia kiipeilijöitä hemmoteltiin hetken aurinkoisilla kalliokeleillä. Perttu Ollilan ulkokiipeilykauden 2015 viimeisenä lokakuuisena päivänä syntyi uusi, eriskummallinen halkeamareitti Sauvon Trapphaan.

- Se puhutti ja pyöritti kiipeilykavereitani melko lailla. Aluksi oli epäselvää, miten reitin off-width -kruksi on kiivettävissä ja toiseksi kysymykseksi nousi, miten reitin saa varmistettua.

Reitti on boulderin korkuinen. Se alkaa hyvällä kattoboulderilla, mutta reitti sijaitsee hyllyn reunamalla, josta on 8 metrin pudotus. Tästä syystä Ollilla katsoi paremmaksi kiivetä reitin varmistuksilla, mutta kertoo kruksikohdassa piessin kanssa pyörimisen olevan aikamoista. Perttu Ollilla onnis-

tui ratkaisemaan kaikki reitin probleemmat ja Trapphaan syntynyt off-width -kummajainen sai nimekseen Moottorisahahieronta, 7b. Reitin topo on saatavilla osoitteessa 27crags.com/crags/trapphaka.

Anna Liina Laitinen avasi kiipeilyvuoden 2016 Espanjassa

Teksti: Anna Liina Laitinen/ Pauliina Sjölund

Anna Liina Laitiselle vuosi 2015 oli paras ja kiireisin kiipeilyvuosi koskaan. Kahtentoista kuukauteen mahtui hyvä määrä reisuja ja kisoja, jotka veivät kehitystä toivotulla tavalla eteenpäin. Laitinen voitti kauden 2015 aikana Boulderliigan naisten sarjan, sekä köysikiipeilyn että boulderoinnin suomenmestaruuden, sijoittui kolmanneksi boulderoinnin PM-kisoissa ja köysikiipeilyn kansainvälisessä Northern Lights -haastetesssa parhaana suomalaisnaisena Anna Liina Laitinen oli neljäs.

Vuosi 2016 alkoi Laitisen osalta kiipeilyreissulla Espanjaan yhdessä poikaystävän, amerikkalaisen kiipeilijän Matty Hongin, kanssa. Anna Liina Laitinen oli kaavailut kiipeävänsä Margalefissä reitin Aitzol, 8b+/8c, mutta paikan päällä suunnitelmaan tuli muutos, kun reitti Via Del Quim, 8b+ vangitsi hänen huomionsa.

- Via Del Quimin linja näytti paljon paremmalta kuin viereisen Aitzolin. Matty kiipesi tämän ja hehkutti kyseistä reittiä, niin oli pakko mennä kokeilemaan muuvit ja rakastuin siihen saman tien. Se nousi yhdeksi parhaimmaksi koskaan kiipeämäkseni reitiksi.

Laitinen kuvailee reittiä raskaaksi, jossa oli todella pitkiä muuveja ja toteaa, että reitti

oli itseasiassa alusta loppuun yhtä kruksia. Haastavinta oli kuitenkin kylmyys ja reitin jatkuvuuden vuoksi sormien lämmittäminen kesken kiipeämisen oli vaikeaa.

- Pidän enemmän kylmästä kuin kuumasta mikä tulee kiipeilyyn, mutta tällä kertaa 2-4 astetta oli vähän liikaa, hän naurahtaa.

Laitiselle helpointa reitissä oli jalkatyöskentely.

- Reitin ensimmäisessä kruksissa jalkaotteet ovat todella omituisissa paikoissa, mutta onneksi löytyi siitäkin kohdasta löytyi jännittävän oloiset jalkabetat.

Anna Liina Laitisella oli kaiken kaikkiaan se tunne, että tänään lähtee. Omaan tunteesta vahvasti sektorin nurkasta löytynyt pieni pläntti, jota auringon säteet valaisivat ja lämmittivät.

- Jälkeen päin filis oli aivan mieletön. Pakko myöntää, että vähän jopa liikutuin omasta suorituksestani.

Tämän jälkeen Laitinen ja Hong starttasivat auton ja lähtivät hakemaan lisää kiipeilyporukkaa Barcasta. Päivän kiipeily oli vaatinut Laitiselta henkistä kanttia, teknistä osaamista, mutta tällä kertaa ennen kaikkea fyysistä voimaa.

Anna Liina Laitisen vuosi 2016 jatkuu vahvasti kiipeilyn merkeissä reissaten ja uusia tavoitteita on asetettu. Laitinen kiipesi nyt tammikuussa Espanjan Siuranassa yhden 8a:n onsightin; Marihuana, tikkilistaansa lisää. Seuraava onsight tavoite 8a+ on jo mielessä. Lisäksi Laitinen haluaisi suunnata jollekin uudelle mantereelle kiipeilemään sekä toiveena olisi päästä näyttämään kehitystä muutamassa maailmancupin kilpailussa.

Anna Laitinen Kuvat: kaikki Via Del Quim 8b+ reitiltä. Kuva Matty Hong

SPOTTERI 1/2016

Anna Liina Laitinen avasi kiipeilyvuoden 2016 Espanjassa vol. 2

Teksti: Anna Liina Laitinen/ Pauliina Sjölund

Kuvat: Matty Hong

Spotteri oli jo lähtenyt taittajien työpöydälle, kun Anna Liina Laitinen laittaa helmikuuisena sunnuntaina viestiä Espanjasta Suomeen matkalla olevasta lentokoneesta. Hänen oli ollut tarkoitus palata kotiin jo viikkoa aiemmin, mutta paikanvaihdos Margalefistä Olianaan sai Laitisen tekemään nopean muuvin ja jättämään sen hetkisen paluulennon käyttämättä. Olianassa odotti yksi pitkäaikaisista kiipeilyhaaveista, klassikko-reitti Fish Eye 8 c. Siirto selkeästi kannatti, koska jatkoajan viimeisenä päivänä Laitinen onnistui redpointaamaan klassikon.

- Kokeilin reittiä vasta hieman myöhemmin kavereiden yllyttämänä. En uskonut, että olisin ehtinyt kiivetä sitä tuossa ajassa, mitä minulla oli Olianassa mahdollisuus olla. Reitti on myös yksi harvoista kyseisellä vaikeustasolla, jonka tiesin, ja jonka aavistin sopivan myös itselleni. Reitille rohkenin kuitenkin lähteä vasta yllytettynä ja hehkutus ei ollut turhaa. Makea pätkä!

Laitinen kuvailee reittiä intensiiviseksi 50 metrin pumpailuksi alusta loppuun, jossa viimeinen kruksi on viimeisen jatkon kohdalla.

- Loppusläbi on todella herkkä ja itselleni reitin vaikein kruksi, johon täytyy mennä täysin palautuneena.

Laitinen kuvailee Espanjan reissua entistä vahvemmin kaikkien aikojen parhaaksi

kiipeilyreissuksi. Hänen kestävyytensä oli reissun aikana kohonnut siihen pisteeseen, että palautuminen pienissä otteissa onnistui. Laitinen lähti reitille hyväksymällä sen ajatuksen, että noin pitkällä ja vaikealla reitillä, mikä tahansa voi mennä pieleen. Hän oli kuitenkin varma, että reitti menisi seuraavalla yrityksellä jos päivän toinen yritys ei onnistuisi.

- Hyväksyin sen, että voin pudota juuri ennen ankkuria kuten tapahtui redpointia edeltävällä yrityksellä.

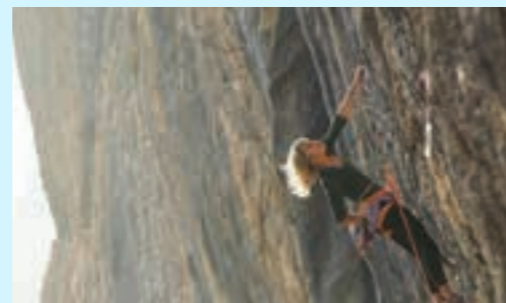
Tästä tuloksena oli se, että kiipeily sujui todella rennosti ja reitistä nautiskellen, kun Laitinen ymmärsi olla ottamatta liikaa stressiä.

- Niin makea filis, että melkein alkoi huippaamaan. Ankkurilla hetken hiljaisuuden ja hämmennyksen jälkeen oli pakko kirkua niin lujaa kuin lähti.

Laitisen mukaan reitti vaati tasapuolisesti henkistä kanttia, fyysistä voimaa sekä teknistä osaamista.

Anna Liina Laitinen lisää edelliseen haastatteluun olevansa nyt erittäin valmis kokeilemaan rajojaan vielä enemmän ja katsoomaan mihin rahkeet riittävät. Nimittäin ensimmäisessä haastattelussa mainittu on sight tavoite 8a+ täytyi jo tällä reissulla. Anna Liina Laitinen kiipesi on sightin Olianassa reitin Mon Dieu, 8a+, jota hän kuvailee eepiseksi lähetyksekoiluksi.

- Otin liian vähän jatkoja mukaan. Piti välillä koittaa hakea edellinen jatko tai sitten skipata klippaus. Kaiken kaikkiaan reitti oli vaikealukuinen ja tekninen pystyreitti.

"Niin makea filis, että melkein alkoi huippaamaan. Ankkurilla hetken hiljaisuuden ja hämmennyksen jälkeen oli pakko kirkua niin lujaa kuin lähti."

GOEXPO

FILLARI

KUNTO

GOLF

BALL
SPORTS

OUTDOOR

KUVA &
KAMERA

HORSE
FAIR

Suomen suurin urheiluareena

goexpo.fi • facebook.com/goexpo.fi • #GoExpo

7
tapahtumaa
samalla
lipulla!

Jättimäinen GoExpo muuttaa Messukeskuksen Suomen suurimmaksi urheilu- ja ulkoiluareenaksi. Tempaa itsesi mukaan kymmenien eri lajien upeisiin esittelyihin! Lue lisää osoitteessa: goexpo.fi

Lataa uusi Messukeskus-aplikaatio älypuhelimellesi ja tee omat suosikkilistasi!

Avoinna: pe 12-19, La 10-18, su 10-17.

Liput edullisemmin ennakkoon 3.3. asti verkkokaupasta 15/9/36 €, shop.messukeskus.com. Tapahtuman aikana verkkokaupasta ja ovelta 18/11/39 €. Samaan aikaan: Kuva & Kamera ja Helsinki Horse Fair

4.-6.3. Messukeskus Helsinki

Kiipeilijä Anthony Gullsten ja improvisoinnin taito

Teksti: Pauliina Sjölund

Gullsten tutustui ensi kerran kiipeilyyn lomaillessaan sukulaisten luona Ranskassa. Eno ja serkku olivat vieneet hänet kalliokiipeilemään. Se oli ollut pelottava, mutta samalla yksi siisteimmistä kokemuksista hänen elämässään. Matkasta inspiroituneena Anthony Gullsten suuntasi 13-vuotiaana yksin Tapanilan Erän kiipeilykurssille. Tuosta hetkestä on nyt aikaa 11 vuotta.

- Olin todella heikko. En päässyt edes käyttämällä kaikkia kahvoja negatiivista seinää ylös.

Heikkous ei lannistanut Gullstenia vaan hän jatkoi harrastustaan. Ensin hän kävi kiipeilemässä kerran tai kaksi viikossa, mutta pian hänet löysi kiipeilyosalilta päivittäin.

- Alusta asti kiipeilyssä kiehtoi ajatus siitä, kuinka pitkälle siinä voisi kehittyä. En ikinä ollut lahjakas vaan minun piti aina keksiä keino, miten pääsisin ylös. Kun riittävästi hakkasin päätäni seinään, niin sitten se lähti sujumaan.

Kisaaminen tuli kuvioihin Tapanilan Erän junioriryhmän kautta. Kisat olivat alkuun leikkimielisiä. Anthony Gullsten osallistui ensimmäisiin nuorten Pohjoismaiden Mestaruuskisoihin Norjassa, joissa hän muistelee olleensa loppusijoilla, mutta ei ehkä ihan viimeisellä sijalla. Gullsten kiersi ensimmäistä kertaa 18-vuotiaana Eurooppa Cupin kilpailuja, jossa paras sijoitus oli 10. Nyt ammatikseen kiipeilevällä miehellä on taskussaan lukuisia Suomen ja Pohjoismaiden Mestaruuksia niin köysikiipeilystä kuin boulderoinnista. Viimeisin boulderoinnin PM-mestaruus tuli Turussa marraskuussa 2015.

- Olen aina ollut parempi boulderoimaan, mutta syksyn 2015 reissu Norjan Flatangeriin sai minut innostumaan taas enemmän köysikiipeilystä.

Kiipeilyvuoden 2015 alkua Gullsten kuvailee hitaaksi, koska vuoden ensimmäiset kuukaudet kuluivat armeijassa. Gullsten ja

Caro James Wedding Present 8a+. Kuva Eija Huhtikorpi

Sky 8B, Rocklands E-Afrikka. Kuva Mikko Missaghi

samaan aikaan armeijaa käynyt Sami Koponen pääsivät parin viikon treenileirille kiipeilemään. Marssit ja huonosti nukkutut yöt painoivat kiipeilykuntoa alas.

- Onneksi tekninen taito kiipeilyssä on vähän sama kuin pyörällä ajo, se ei häviä, kun sen kerran oppii.

Anthony Gullstenin kauden 2015 kohokohtia

Melloblocco, maailman suurin kiipeily- ja boulderointitapahtuma Italiassa toukokuun alussa. Gullsten lähetti kisassa 9 boulder probleemaa. Samaa tulokseen ylsivät Adam Ondra, Martin Stranik ja Stefano Ghisolfi.

Rocklands, Etelä-Afrikka. Anthony Gullsten flashaa boulderin King of Limbs, 8b. Heinäkuun 2015 reissu Rocklandsiin oli toinen vierailu Anthonylle Etelä-Afrikan bouldereille.

- Hienointa oli huomata miten reissun aikana kehittyi. Ensimmäinen viikko oli aivan hirveä, mutta toisella viikolla kiipeily lähti jo kulkemaan ja kiipeämään paljon. Rocklandsissa on alueena paljon potentiaalia ja sieltä löytyy jatkuvasti uutta kiivettävää, joten sinne on päästävää takaisin.

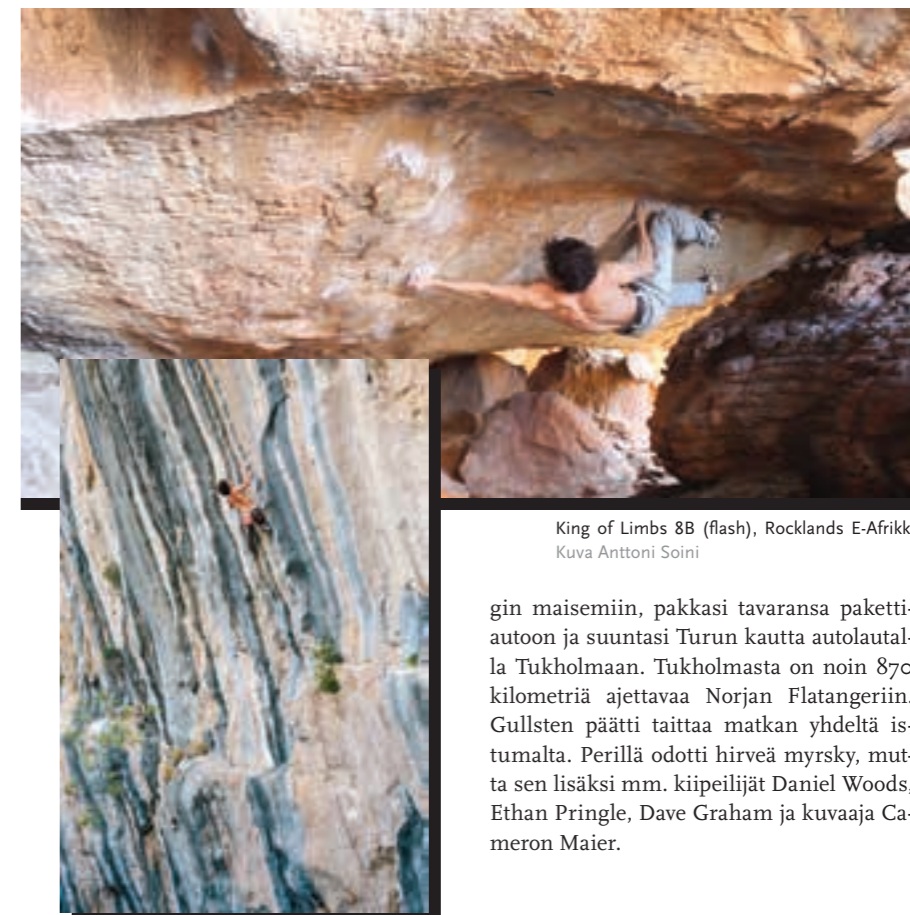
Redbull Five Blocks 2015, Silvretta, Itäval-

ta. Anthony Gullsten sai kutsun Redbullin järjestämään Five Blocks 2015 kisaan, jossa kiivettiin timeissä highball bouldereita. Gullsten vei parinsa Ned Feehallyn kanssa parhaan tiimin palkinnon.

Itävallan jälkeen syyskuussa Anthony Gullsten suuntasi lomaillemaan Turkkiin, ja tietysti kiipeilyn merkeissä. Ajankohtaan osunut helleaalto vei terävimmän suorituskyvyn ja Gullsten kuvailee Huhtikorven Kuutin kanssa kiipeämäänsä 8A+ tufareitin tunnelmia kuin olisi viettänyt puol tuntia infrapunasaunassa tai suihkussa. Turkin matkan kerronnassa korostui myös lajin kautta muodostuneet ystäväpiirin merkitys Gullstenille sekä reissuihin liittyvä koko muu kokonaisuus matkoineen, ei vain kiivetyt reitit.

Flatanger, Norja. Melko pian palattuaan Turkista Gullsten kyllästyi sateisiin Helsin-

"Kun riittävästi hakkasin päätäni seinään,
niin sitten se lähti sujumaan."

King of Limbs 8B (flash), Rocklands E-Afrikka.
Kuva Anttoni Soini

gin maisemiin, pakkasi tavaransa paketti-autoon ja suuntasi Turun kautta autolautalla Tukholmaan. Tukholmasta on noin 870 kilometriä ajettavaa Norjan Flatangeriin. Gullsten päätti taittaa matkan yhdeltä istumalta. Perillä odotti hirveä myrsky, mutta sen lisäksi mm. kiipeilijät Daniel Woods, Ethan Pringle, Dave Graham ja kuvaaja Cameron Maier.

Onneksi Hanshellerin luola säilyy kovassakin sateessa melko kuivana ja lyhyeltä tun-

Caro James Wedding Present 8a+.
Kuva Eija Huhtikorpi

tuneesta 1,5 viikon reissusta tuli lopulta onnistunut. Gullstenin suurin syy reissuun oli päästä kiipeämään kovassa seurassa sekä päästä seuraamaan toisten yrittämistä.

- On todella inspiroivaa, kun näkee, että muut yrittää kovaa. Niillä on asenne kohdallaan, otetaan uutta yrkkää ja viedään homma loppuun asti. Siinä oppii paljon, ihan vain katsellessa.

Gullstenin tavoitteena Flatangerissa oli kiivetä reitti Eye of Odin, 8c+. Ensimmäisenä tunne ettei reitti mene. Anthony piti yhden lepopäivän ja otti uutta yritystä. Ensimmäisenä 8c:n reitti ja sitten pari tuntia palautumista. Reitin ensimmäisessä kruksikohdassa Gullsten oli lähellä tippua. Seuraavassa vaikeammassa paikassa ja vielä metrin ennen ankkuria elettiin todella jännittäviä hetkiä. Reitillä oli paljon polvijammeja eikä hän pystynyt nostamaan jalkoja tarpeeksi.

- Pohjetta piti painaa kalliota vasten, että jalan sai pidettyä paikallaan. Sitten pohje ei enää toiminut ja jouduin vetämään pelkätään käsillä undereista, jotta sain klipattua köyden ankkuriin.

Improvisoijan kiipeilyvuosi 2016

Anthony Gullsten pyrkii kiipeämään monipuolisesti. Kesällä 2015 hän myös kiipesi ensimmäisenä trädireittinistä, Turunvuoren klassikon Hiidenkirnu, 8a. Norjan Flatangerin reissun myötä Gullstenin kiinnostus panostaa köysikiipeilyyn on taas kasvanut. Syksyn aikana Gullsten on käynyt kokeilemässä myös hakkuhuukkailua ja talven aikana olisi tavoitteena käydä kokeilemässä jääkiipeilyä.

Reissuhaaveissa ovat Australia ja Jenkit.

Tulevan kiipeilykauden puheissa Gullsten vilauttaa myös Ranskassa sijaitseva Ceuse ja dynoreitti Three Degrees of Separation, 9a/+, mihin Gullsten on tehnyt kaikki muovit, mutta vielä ei ole jäänyt aikaa kiivetä reittiä kokonaisuudessaan.

Anthony Gullsten analysoi ensimmäisenä 9a:n reitin kiivenneenä suomalaisena, että tavoitellakseen lisää 9a:n ja siitä vaikeampia reittejä on saatava pyramidia leveämmäksi.

"Tavoitteena olisi kiivetä enemmän 8c:n reittejä. 8b:n on sight on vielä kiipeämättä. Olen

Caro James Wedding Present_8a+. Kuva Eija Huhtikorpi

Eye of Odin 8c+, Flatanger Norja. Kuva Ethan Pringle

kiivennyt suhteessa vähemmän köydellä ja nyt tuntuu, että olisi kiva panostaa siihen enemmän ja katsoa miten siinä pystyisi kehittämään."

Gullsten kokee, ettei kiipeilyssä ole yhtä ainoaa tapaa, jolla saa kasattua itsensä vaikeassa tilanteessa. Kyse on ehkä enemmän improvisoinnin taidosta. Ainoa mikä voi vaikeassa tilanteessa toimia ja toimii, on se ratkaisu mikä tuntuu juuri silloin parhaimmalta. Anthony Gullstenin filosofiaksi voisi kutsua tapaa kiivetä fiiliksen mukaan, kuten monessa taidelajissa.

Andy Siuranassa

teksti Jari Koski

Anthony Gullsten on vielä lehden mennessä painoon parin viikon talvisella Espanjan matkalla. Tällä kertaa kohteena sporttikiipeilyn klassikko Siurana. Andyn lähetyksistä on Suomeenkin kantautunut tietoa, kiivettyjä reittejä on ainakin: 7c+ ja kaksi 8a+-reittiä flashinä. Red pointina 2 x 8b, 2 x 8c (reitit Directa Cordunelas ja 2x30) ja sokerina pohjalla 8c+-reitti Chocolate Caliente, jonka Andy kiipesi ensimmäisellä kunnon yrkällä tsekattuaan ensin yhden kerran reitin muovit!

VAASA
BOULDER
FEST 29.4-
1.5.2016

EVEN BIGGER AND BETTER!   @VaasaBoulderFest
FREE CAMPING FOR THE FIRST 100 (register online)
OPEN COMPETITION For more information go to www.highsport.fi
AFTER BOULDERS PARTY by HIGHSPORT

Kiipeilyä Antalyyassa

Teksti: Pasi Kiuru

Jo perinteiseksi käynyt Mosa Climbersin syysreissu pyörähti lokakuun alkupuolella käyntiin suuntautuen tällä kertaa Turkkiin ja Antalyaan. Turkin tunnetuin kiipeilykohde lienee vuonna 2001 kiipeilykäyttöön löydetty Geyikbayiri, joka on kohteena mitä mainioin tarjoten yli tuhat pultattua reittiä 37:llä eri sektoreilla. Reittejä löytyy aloittelijan helpoista nelosista aina expertin vaativampaan makuun (8c+). Tunnin ajomatkan päässä on Olympos, joka sijaitsee aivan merenrannan tuntumassa, joten siellä pääsee myös harjoittamaan DWS-kiipeilyä. Topokirjoja lainasimme etukäteen kavereilta, mutta lopulta päädyimme ostamaan uusimman version majapaikastamme. A Rock Climbing Guide to Antalya -kirjassa (2014) reitit on piirretty kuviin, joten reittien löytäminen on helppoa. Teoksen saa ostettua myös JoSiTo:sta ja suosittelen ehdottomasti sen hankkimista.

Torstain aikana etujoukko siirtyi Antalyaan Paten, Markon ja Irinan lennähtäessä paikalle. Heti perjantaiamuna he suuntasivat Climbers Gardeniin, josta olimme varanneet bungalowit koko porukalle. Etujoukko ehtikin samana päivänä läheiselle kallioidelle (Kebap -sektori), kun taas perjantain loppuporukat tulivat kuka milläkin reitityksellä vasta pimeän aikaan.

Lauantai valkeni aurinkoisena ja heti aamusta tunsin, että on tulossa lämmin päivä. Suuntasimme Kepab- ja Gizmo -sektoreille Lindan, Nooran ja Ellun kanssa muiden mennessä Magara -sektorille, kun olivat jo kebabinsa pureksineet. Heti huomattiin, että kivi Turkissa on monimuotoista. Välillä on tarjolla erittäin terävää chicken-head-tyyppistä kiveä, mutta myös mukavampaa tufaa, poketteja ja ”pehmeää” kiveä kiivetäväksi. Kebapin reiteistä ei jäänyt mitään erikoista mieleen, joten ensimmäinen kiipeilypäivä oli lähinnä totuttautumista kiveen ja lämpötilaan.

Ennen auringonlaskua kävelimme parin kilometrin päähän Geyikbayirin kylän pikkumarkkinoille, jossa ei ollut juurikaan mitään muuta kuin vapaana liikkuvia koiria, pari vihanneskauppiasta ja mummoja paikallisia täytettyjä lättyjä, gözlemejä, ja teetä myymässä. Illallisella tutkimme topokirjoja ja valitsimme seuraavan päivän kohteeksi Alabalikin. Samalla osa porukasta tilasi majapaikasta muutaman euron maksavan eväspussin, joka sisälsi puolikkaan täytetyn vehnäpatongin ja jonkin hedelmän.

Vasemman sivun kuva: Magara sektorin holvi, kuva Marko Kaukanen

Oikea yläkuva: Kohti sektoria, Kuva Noora Rajala

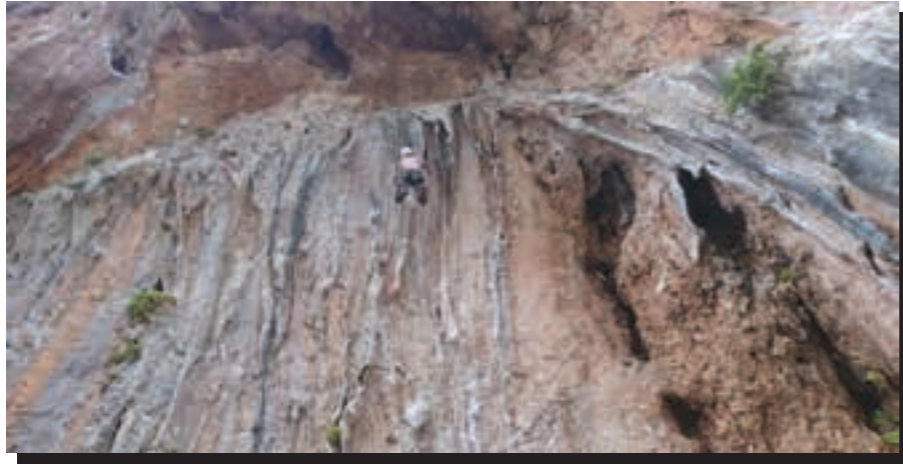
Aamupalan jälkeen suuntasimme koko porukalla Alabalik Balkon -sektorille. Osa porukasta käväisi alhaalla isommassa kylässä pankkiautomaatilla ja tuli vuokra-autolla sektorille ja meitä lähti pienempi porukka kävellen metsän läpi kohti Alabalikia. No, suunnistaminen meni aivan poskelleen ja päädyimme ainakin kilometrin päähän oletetusta pisteestä, mutta tietä pitkin oli helppo marssia sektorille vievälle polulle, joka lähti kalaravintolan pihalta. Alabalik on sektorina kyllä sitten vierailun arvoisen paikka. Reitit ovat siellä todella monipuolisia ja kiivetävää riittää kaikille. Yksi ehkä alueen komeimmista reiteistä on Big Things (6a+), mutta mainitsemisen arvoisen on myös Pembe Hayaller (6a). Pate yrkäsi Jungle Speed (7a) -reittiä sektorin päästä holvin reunaa pitkin ja minä varmistajana jouduin laskeutumaan alaspäin rotkon reunalle, johon oli varmistajalle ystävällisesti laitettu yksi pultti, jossa roikkua varmistamassa. Kun päivän oli kuumassa auringon paisteessa nahkaa kärvennelyt, niin oli mukava kotimatalla piipahtaa JoSiTossa nauttimassa virvokkeita.

Maanantaina suuntasimme osan porukan toimesta taas Gizmolle, koska edellis-kerran kiipeilyt olivat jääneet vähän vaiheeseen. Samalla porukkaan liittyi lisää matkalaisia Tarin ja Annikan muodossa. Gizmo 3:lta jäi mieleen hauska, 25-metrinen reitti nimeltään III (6a). Saatuaamme Gizmosta tarpeeksemme, palasimme välikahville majapaikkamme vieressä olevan mummelin pitämään kadunvarsikahvilaan.

Loppupäiväksi lyöttäydyimme toisten seuraksi Sarkit/Magara -sektoreille, joille he olivat aamusta kipaisseet. Siellä sitten alkoikin kaikkien mielestä hienon Saxafon (6b+) tufareitin työstäminen, jonka kruksiksi osoittautui viimeinen moovi ennen toppiotetta.

Tiistaina pidimme välipäivän, jolloin osa porukasta lähti Antalyaan ostoksille. Minä, Ellu, Marko ja Irina päätimme ottaa päivän rennosti ja kiivetä vain muutaman reitin (5 kpl). Suunnaksi otimme Trebennan, sillä se on ainoa Geyikbayirin varjossa olevista sektoreista ja noin 30 asteen päivinä sitä osaa arvostaa varjoisia sektoreita. Heti ensimmäisellä reitillä lämpätessämme huomasimme ihmetykseksemme, että reitti tuntui kovasti vaikealta ja myöhemmin opinme, että Tobiaksen greidaukset on ehkä vähän kovahkoa. Tobias Haug on yksi alueen kehittäjistä ja hän on pultannut paljon reittejä Geyikbayirissa. Sektori muuten vaikutti suhteellisen mukavalta. Trebennalta päätettiin palata kotiin suorinta reittiä metsän läpi Rido Campingin kautta. Reittiä näyttämään otettiin mukaan paikallinen opaskoira, jolla kuitenkin tuntui olevan suunta täysin hukassa. Seikkailtiin pitkin poikin metsää ja aikamme säiriämme naarmutettuaamme ja muutaman kerran joen yli hypittyämme löysimmekin polun, joka vei meidät sinne, minne olimme menossa. Kaiken tämän hortoilun opaskoira kuittasi iloisesti häntää heiluttamalla. Että sellainen ”välipäivä”.

Illalla tutustuimme Climbers Gardenissa

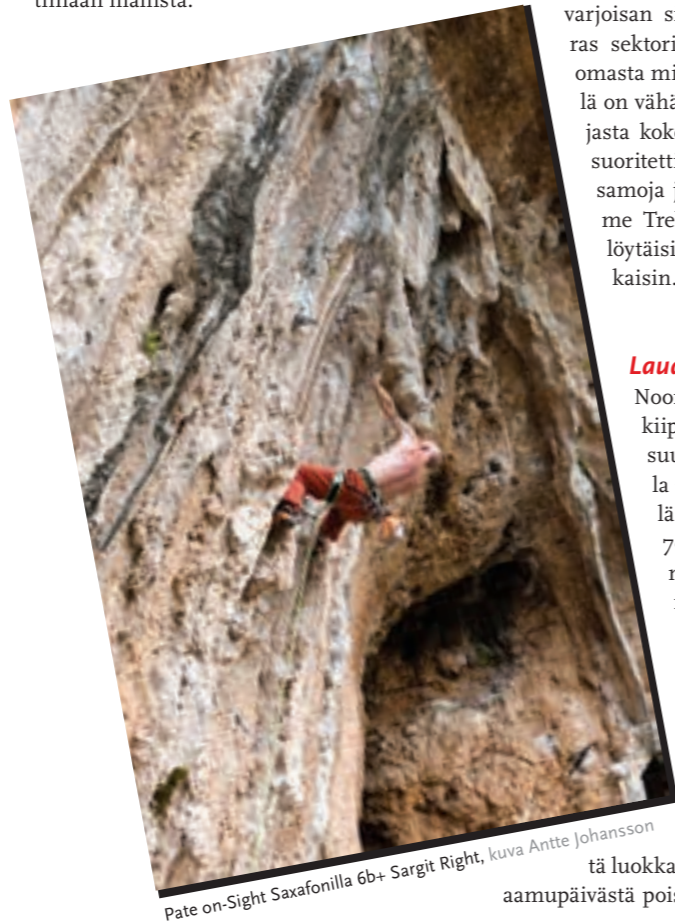
Antten yrkkä Saxafonilla 6b , Kuva Patrick Leino

Villeen, joka oli reissussa yksin liikkeellä ja kaappasimme hänet mukaan porukkaan. Vuokrasimme pikkubussin ja lähdimme keskiviikkoamusta kohti Olymposta. Rantauduimme sinne ja siellä odottelikin jo Tari ja Annika meitä aamukahvilla. Maksettuamme nimellisen sisäänpääsymaksun pääsimme alueelle, joka on sekä kansallispuisto että osa historiallista rauniokaupunkia. Kamat kantoon ja rauniokaupungin läpi rannalle, josta oli noin puolen tunnin haikkaus Cennet Sag -sektorille. Maisemat ovat komiat ja reittejäkin on vähän jokaisen makuun, mutta enemmän ne taitavat olla siitä vaikeammasta päästä. Kaikille kuitenkin löytyi kiivettävää ihan mukavasti ja tuli ihan siellä muutama seiskan yrkkä/lähetys nähtyä Paten ja Villen suorittamana.

Joni lähti aikaisemmin takaisin rannalle ja siellä olevalle pikkukalliolle harrastamaan DWS:ssää, ja kun palattiin loputkin takaisin niin Linda, Antte ja Ville menivät perässä. Kyseessä ei ole mikään virallinen DWS-paikka, vaan pieni irrallinen kallio, joka töröttää vedestä. Auringon jo laskiessa menimme paikalliseen ravintolaan murkinoimaan, minkä jälkeen alkoi jännittävä kotimatka. Pikkubussin polttoainemittari oli punaisella, huoltoasemaa ei ollut ihan lähellä ja alkumatka edettiin jyrkkää ylämäkeä. No, pääsimme työntämättä tankille ja onnellisesti takaisin Climbers Gardeniin. Yöllä sitten tuli viimeinen vahvistus rivistöön, kun Tuomo ja Ville O. saapuivat paikalle.

Torstai oli Antten kotiinlähöpäivä, joten menimme Magaralle ja Sarkitille, jossa Antte sai yrkät vielä Saxafonille (6b+), Nirvanalle (6b) ja parille muulle mukavalle reitille. Nämä ovat hyviä sektoreita, jos ei aurinko paista tai on muuten viileä ilma. Sektorit ovat ihan Climbers Gardenin kohdalla ja näin ollen sieltä helposti lähestyttäviä noin 10 minuutin kävelyn päässä.

Kun olimme saaneet tarpeeksi tästä sektorista, kömmimme alas ja minä, Marko, Irina, Ellu, Ville O. ja Tuomo jatkoimme JoSiToa vastapäätä oleville Right cave ja Turkish Standard Left -sektoreille, missä olikin aika julmetun kuuma ja saatiin nauttia Tobiaksen gradeihin nähden todella vaikeista reiteistä. Tästä tulikin myöhemmin sitten kirosana, sillä Tobiaksen reitit tuppasi olemaan vaikeampia kuin greidi antaisi ymmärtää. Edellämäinut sektorit ovat näköetäisyydellä JoSiTo:sta ja meidän yrkkähuudot ilahduttivat siellä majoittuvia. Kiipeilyn päätteeksi jäimme edellispäivänä JoSiToon saapuneiden Erjan ja Katjan seuraan nauttimaan illallista.

Pate on-Sight Saxafonilla 6b+ Sargit Right, kuva Antte Johansson

Alabalk sektorin paahteessa, Kuva Marko Kaukanen

Perjantaina koitti uusintaretki Trebennalle. Tällä kertaa oli koko jäljellä oleva porukka mukana. Trebenna on aika suosittu varjoisuutensa vuoksi, mutta on siellä reititkin kyllä hienoja. Reiteille muodostui jonoja joskus enemmänkin ja lähes kaikki alle 7b:n reitit olivat kovassa käytössä. Tobiaksen tufaa kiertävä Flower Tower (5c+) sekä alultaan herkkä, tufalle lopussa kiertyvä Lycian Highway (6a), olivat ehkä hienoimmat meidän kiipeämät reitit Trebennalla. Lasittumista ei huomannut kuin ihan muutamilla reiteillä. Kaiken kaikkiaan Trebenna oli monipuolisine reitteineen ja varjoisan sijainnin vuoksi ehkä paras sektori Geyikbayirissa, ainakin omasta mielestäni. Kiipeiltävää siellä on vähän jokaiselle aina aloittelijasta kokeneisiin kettuihin. Paluu suoritettiin tällä kertaa nöyrästi samoja jälkiä takaisin mitä olimme Trebennaan mentykin, jotta löytäisimme ilman naarmuja takaisin.

Lauantai oli minun, Lindan, Nooran ja Ellun viimeinen kiipeilypäivä tällä reissulla ja suuntasimme koko porukalla Ottoman -sektorille. Täällä pääsimme testaamaan 70-metrinen köyden venyvyyttä, sillä reitit olivat niin pitkiä, että köysi riitti juuri ja juuri. Sems'in Ruhu (6a) -reitillä piti varmistajan nousta matalalle kivelle, jotta kiipeilijän jalat ylsivät maahan, kun hänet laski alas. Harmi kyllä kuumuus oli jo sitä luokkaa, että osa porukasta lähti aamupäivästä pois, kun tunsivat olonsa vä-

hän huonoksi ja itsekään en jaksanut kovin myöhään kiivetä. Lisäksi varpaani alkoivat olla siinä tilassa, että jalkaotteen katsomienkin teki kipeää.

Vielä viimeisen illan ruokailu ja velkojen maksu. Täällä on tapana laittaa piikkiin ostot majoituksesta, ravintolasta ym. ja maksaa kaikki kerralla pois lähtiessä. Climbers Gardenin ravintolasta saa aamupalan lisäksi myös illallista, virvokkeita, vaatteita ja kiipeilytarvikkeita, kuten mankkaa. Sitteen olikin jo pakkamisen aika ja sunnuntai-aamusta lähtö takaisin kotimaahan. Reissulaisista jäi vielä muutamaksi päiväksi jatkamaan kiipeilyä Marko, Irina, Pate, molemmat Villet, Joni, Erja ja Katja.

Vaikka paikanpäällä tuli oltua vain reilu viikko, reissu oli siitä huolimatta erinomaisen onnistunut ja mukana oli hieno porukka. Kiitos kaikille. Mosa Climbers retkeilee taas syksyllä, mutta minne, se päätetään kevään aikana.

Mikä Mosa Climbers?

Mosa Climbers ei ole rekisteröity yhdistys eikä tunne mitään rajoja, vaan kuka tahansa voi liittyä ilman sitoutumista "jäseneksi". Mosa Climbers on alkujaan vuonna 2011 Facebookiin perustettu kiipeilykavereiden hakuun tarkoitettu ryhmä. Jäseniä on kertynyt ympäri Suomen ja vähän ulkomailtakin. Jäsenmäärän kasvaessa alkoi erilaisten aktiviteettien järjestäminen. Mosa Climbersiläiset tekevät syksyisin 1-2 viikon kiipeilyreissun ulkomaille (mm. Kalymnokselle) sekä lyhyempiä visiittejä (mm. Ahvenanmaalle ja Tallinnaan). Lisäksi järjestetään erilaisia kursseja sekä pikkujouluja ja muita juhlia tarpeen ilmetessä. Mosa Climbers toimii läheisessä yhteistyössä Helsingin Kiipeilykeskuksen kanssa sekä pyytää tarvittaessa neuvoja Suomen Kiipeilyliitolta.

Ylimpänä: Ellu reitillä Nirvana 6b, kuva Tuomo Pesonen
Toiseksi ylimpänä: GeTu2, kuva Tuomo Pesonen
Vasemmalla: GeTu3, kuva Tuomo Pesonen
Alla: Ryhmä satunnaisen ohikulkijan ottamassa kuvassa

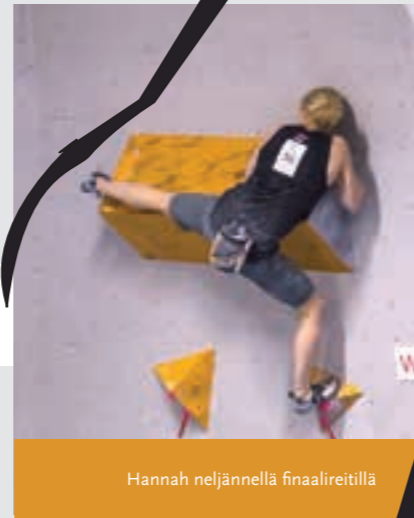

BOULDER SM ja PM 2015

Teksti ja kuvat Arttu Eloranta

Vain kuukausi SM-köysikisojen 2015 jälkeen oli aika mitellä niin boulderin Suomen kuin pohjoismaiden mestaruudesta. Marraskuun viimeinen lauantai valkeni Turussa sateisena ja tuulisena ja tapahtumapaikkana toimi Bouldertehdas. Kisaajia paikalle oli saapunut varteenotettava määrä kaikista pohjoismaista, poislukien Islanti, joten miehissä osallistujia oli 36 ja naisissa 22. Kisat käytiin IFSC:n/pohjoismaiden sääntöjen mukaan ja karsinnoissa oli reittejä 5 kpl, joista kutakin sai ratkoa 5 minuuttia vuorollaan. Miltei neljätuntiseksi venyneistä karsinnoista finaaliin pääsi 6 kisaajaa molemmista sarjoista. Finaaleissa reittejä kiivettiin 4 per sarja ja aikaa reitin selvittämiseen oli 4 minuuttia.

Suomalaisedustus oli vahvaa niin kisaajamäärissä - suomalaiset edustivat noin 55% kisaajista - kuin tuloksissakin. Suomen mestaruudesta ei erikseen järjestetty finaalia vaan kärkikolmikko laskettiin kokonaispisteiden perusteella. Naisissa ensimmäinen sija meni **Anna Laitiselle**, toinen **Roosa Huhtikorvelle** ja kolmas **Eevi Jakkolalle**. Miehissä suomen mestaruuden vei **Anthony Gullsten**, toisena **Ilari Kelloniemi** ja kolmas sija **Osmo Aspel**. Pohjoismaisella tasolla naisissa voiton vei **Kajsa Rosen (SE)**, toiseksi tuli **Hannah Midtbo (NO)** ja kolmanneksi sijoittui **Anna Laitinen (FI)**. Miehissä suomeen tuli kaksi mitalisijaa **Andyn** noukkiessa kullan ja **Ilen** saadessa pronssia. Hopean korjasi itselleen Norjan **Thilo Shröter**.

Hannah neljännellä finaalireitillä

Suomen mestarit

Kajsa Rosen ensimmäisellä finaalireitillä

Anna ja Ile toisella finaaleitilla

Ile neljännellä finaaleitilla

Andy neljännellä finaaleitilla

BOULDER

PM Naiset

PM Miehet

BOULDER

Samuli Pekkanen, Suentassu M9, Sotkamo. Kuva Kuutti Heikkilä

Northern Lights Challenge 2015

Teksti Oskari Sneck

Kuvat Timo Junttila

31.10.2015 kisattiin Helsingin Kiipeilykeskuksessa köysikiipeilyn SM-2015 ja kansainvälinen Northern Lights Challenge haastekilpailu. Kilpailu käytiin Helsingin Kiipeilykeskuksen kesällä 2015 uusitulla seinällä. Kilpailun reitintekijänä oli IFSC:n reitintekijä-guru Christian Bindhammer.

Haastekilpailuun kansainvälistä väriä toivat todella kovatasoiset ulkomaan kisakiipeilijät, miesten sarjassa Jakob Schubert (AUT), Domen Skofic (SLV), Mario Lechner (AUT) sekä Hannes Puman (SWE). Naisten sarjassa Katharina Posch (AUT), Tina Hafsaas (NOR) sekä Stella Plantin (SWE).

Kotimaan kärkinimet olivat käytännössä kaikki kisaamassa, Anthony Gullsten, Ilari Kelloniemi, Tomi Nytorp, Olli-Petteri Manni, Kuutti Huhtikorpi, Sami Koponen, Anna Laitinen, Roosa Huhtikorpi, Maria Skyttä ja Jonna Salmi.

Kilpailussa ratkottiin sekä 2015 Suomenmestaruus, että NLC-haastekilpailun mestaruus. Kisat aloitettiin kiipeämällä kaksi karsintareittiä, jotka Christian Bindhammer esikiipesi. Karsintakierroksen perusteella kahdeksan parasta suomalaista sekä ulkomaan haastajat etenivät finaalkierrokselle. Finaalissa nähtiin kämmeniä hikioittavia suorituksia.

Suomenmestaruuden 2015 vei miesten sarjassa juuri Sveitsistä boulderointireissusta palannut Ilari Kelloniemi, hiuksenhiellä erolla toiseksi sijoittui Andy Gullsten ja kolmanneksi kiipesi Tomi Nytorp. Naisten sarjan Suomen mestaruuden vei näyttävästi Anna Laitinen, toiseksi sijoittui Roosa Huhtikorpi ja podiumin kolmannelle paikalle sijoittui Maria Skyttä.

Northern Lights Challenge 2015 miesten sarjan mestaruuden vei Slovenian Domen Skofic spehtaakkelimaisella esityksellään. Toiseksi sijoittui Itävallan Jakob Schubert, kolmantena Jakobin maanmies Mario Lechner. Ilari Kelloniemi tuli neljänneksi ja viidenneksi sijalle tuli Andy Gullsten. Naisten sarjan vei näyttävästi Itävallan Katharina Posch, toiseksi sijoittui Norjan Tina Hafsaas. Kolmas sija meni nuorelle ruotsitalarelle Stella Plantinille. Suomen Anna Laitinen tuli haastekisan neljännelle sijalle ja viides sija meni Roosa Huhtikorvelle.

Tapahtuman jälkeen olin yhteydessä mm. Domen Skoficin ja Jakob Schubertin kanssa. He kiittelivät järjestelystä ja olivat erittäin tyytyväisiä reittien laatuun ja kisatunnelmaan.

Domen: "Ehdottomasti yksi parhaita Masters tyyppisiä kisoja joihin olen osallistunut! Kiitos tästä ja toivottavasti järjestätte pian uudet kisat, jos haluat minut kisoihin – just let me know!"

Ruotin Bergsport -lehti kirjoitti välittömästi kisojen jälkeen ruotsalaisten, Stella Plantinin ja Hannes Pumanin fiiliksestä kisoista. Myös ruotsin maajoukkueen valmentaja Nicki Horak oli erittäin otettu kisajärjestelystä ja kilpailun kovasta tasosta.

Stella: "Finaalireitti oli todella vaikea ja erittäin hieno. Reitti oli erittäin tekninen, jos keskittymiseni olisi herpaantunut hetkeksi kukaan, olisin varmasti liivennyt hetkenä minä hyvänsä. Onneksi pystyin kiipeämään niin pitkälle, loppujen lopuksi putosin puhtaasti väsymyksen takia."

Kooste karsinnoista ja finaalista löytyy Wimeosta.

Ruotsin Stella Plantin ja haastekisan naisten sarjan kolmas sija

Miesten haastekisan voittaja Domen Skofic

Roosa Huhtikorpi sijoittui SM naisissa hopealle

SM 3. Tomi Nytorp finaalireitillä

SM voittajan Ilari Kelloniemen tyylinäyte

Kisan kakkonen Jakob Schubert finaalireitillä

Miesten parhaat

Mario Lechner

Andy Gullsten nappasi SM hopean

Naisten podium

Suomenmestari Anna Laitinen

ACCESS – mitä se on?

Sana Access on englantia ja tarkoittaa yksinkertaisesti "pääsyä".

Access ongelmista eli kiipeilykielloista ja vapaan kiipeilyn rajoittamisesta on muodostunut lyhyessä ajassa suurin kalliokiipeilyä estävä tekijä maailmassa.

Suomessa nämä ongelmat ovat kansainvälisesti mitaten vähäisiä, mutta saattavat lisääntyä kasvavien kiipeilijämäärien myötä. Suuret kiipeilijämäärät eivät itsessään ole suurin ongelma vaan henkilöt ja ryhmät jotka eivät tunne tai noudata pelisääntöjä.

Suvaitsevalla ja kohteliaalla käytöksellä, muiden huomioonottamisella ja maalaisjärjellä pystytään estämään valtaosa ongelmista.

Muista nämä tärkeät asiat:

- pysäköi niin, että lähiasukkaiden ja maatalousajoneuvojen kulku on esteetön
- älä kulje liian lähellä asutusta tai viljelysten poikki
- älä roskaa tai metelöi kallion läheisyydessä
- tulentekoon tarvitaan aina lupa
- tervehtiminen ja kohtelias käytös voi pelastaa vielä monta kiipeilykalliota

On selvää, että jos pelisääntöjä ei noudateta, ristiriidat lisääntyvät ja kallioidemme tulee kiipeilykieltoja. Suomessa on kiipeilykalliota niin vähän, ettei meillä kiipeilijöillä ole varaa menettää yhtäkään. Jokamiehenoi-keuksiin sisältyy myös vastuuta.

Kerromme tässä lehdessä Kiipeilyliiton ja sen jäsenseurojen access- toiminnasta, esittelemme liiton accessryhmän jäsenet sekä access-kunniamaininnan saaneet henkilöt. Access-ryhmän jäsenet kertovat lyhyesti omasta vastuualueestaan ryhmänsä.

Toni Fohlin kirjoittaa tässä kallioiden kehityksestä ja ylläpidosta, ja kirjoitussarja saa jatkoa seuraavassa Kiipeilylehden numerossa.

Kiipeilykalloiden kehittäminen ja ylläpito, osa 1

Teksti ja kuvat Toni Fohlin

Tässä ja seuraavassa Kiipeilylehden numerossa valoitetaan sitä, miten ulkokiipeilykalliota kehitetään ja mitä on suomalainen access-toiminta nykyään. Kirjoittajina ovat kiipeilyliiton access-ryhmän jäsenet. Kirjoituksissa käsitellään access-asioiden historiaa ja yleisiä periaatteita. Seuraavassa numerossa Toni Fohlin käsittelee kallioiden kestävä kehittäminen nykyasuuntauksia ja taustoja laajemmin. Kirjoitussarjan on tarkoitus kertoa yleisesti kiipeilykallioiden kehittämisestä ja ylläpidosta, sekä tuoda esille sitä näkymätöntä työtä mitä kiipeilykallioidemme eteen tehdään.

Suomalaisen access-toiminnan lyhyt historia

Suomalaisilla kallioiden kiipeily on itsetehty itse asiassa melko pitkään, aina 50-luvulta lähtien. Ulkokiipeily oli maassamme pitkään niin marginaalista toimintaa, että access-asioiden ei ollut juurikaan tarvetta kiinnittää huomiota sen erityisemmin. Reittejä teki pieni joukko ihmisiä, lähinnä vain itseään ja omaa hajoitteluaan varten. Tämä oli varsin ymmärrettävää, sillä muunlaista tarvetta tai käyttöä ei käytännössä ollut olemassa. Lisäksi moni näistä kiipeilijöistä oli jo melko tai erittäin hyvä kiipeämään, ts. helppoja reittejä ei ollut tarve tehdä ja reitit, jotka tehtiin itseään varten varustettiin itse maksetuilla varmistuksilla eli niitä laitettiin vain

se verran kuin oli ehdottoman välttämätöntä. Usein näitä reittejä harjoiteltiin pitkiä aikoja yläköydessä ennen pulttausta ja ensinousua. Siksi jotkut vanhat kotimaiset "urheilureitit", tuntuivat ehkäpä nykyään "ei-niin-onsight-ystävällisiltä" pitkine pulttiväleineen, korkeine aloituspulitteineen ja sekavarmisteisine erikoisuuksineen. Tämä on kuitenkin tärkeä osa suomalaista kiipeilyn historiaa ja siksi tällaiset reitit ovat usein "suojeltuja" ns. retropultaukselta, eli niitä ei lähdetä muuttamaan siinäkään vaiheessa, kun pultteja uusitaan.

Vuonna 1999 liitto alkoi tukea jäsenseuroja ja kallioiden pultauksessa - lainattavien koneiden ja SKIL:n kustantamien liimapulttien ja -ankkureiden muodossa. Seuroihin

koulutettiin pultauksenvastaavia, joiden toimenkuvaan myös lupa- ja kieltoasiat luonnostaan kuuluivat. Alusta asti ymmärrettiin, että kallioiden kehitys pitää tehdä paikallisten seurojen toimesta. Heillä on paras tietämys ja kokemus paikallisista olosuhteista. Liitto teki ennaltaehkäisevää työtä, neuvotteli viranomaisten kanssa, solmi suhteita erilaisiin vaikutusvaltaisiin luontojärjestöihin sekä toimi neuvonantajana jäsenseuroille. On myös muistettava, että Suomessa kiipeily perustuu pitkälti jokamiehenoikeuksiin ja maanomistajan hyvään tahtoon. Tähän päivään mennessä liitto on rahoittanut maamme kallioiden kehittämistä eli kiipeilijöiden liikuntapaikkojen avaamista arviolta vajaalla 200.000 eurolla. Puhumattaakaan lukemattomasta työtunnista.

Yläkuva: harjat suhisee
 Vasen pieni alakuva: Teemu
 Vasen pieni keskikuva: talkoolaisia
 Oikea pieni alakuva: talkoolaiden herkkä
 Oikea suurempi alakuva: rinnetekijä työssään

Kuvat: Toni Fohlin

Tultaessa tämän päivän tilanteeseen voidaan tietyllä tapaa helpottuneena todeta, että siitä valtavasta, seinäkiipeilystä innostuneesta harrastajajoukosta, arviolta jopa noin 50 000:sta harrastajasta, vain hyvin pieni murto-osa tulee siirtymään Suomen rajallisille ulkokallioille. Mutta kiipeilijämäärän räjähdysmäinen kasvu on toki havaittu kaikilla Etelä-Suomen kallioilla ja tilanne ulkokallioiden käytön suhteen on täysin erilainen kuin 90-luvun alussa. Osassa kallioita kiipeily on vähentynyt, kun taas osassa helposti lähestyttäviä, helppoja reittejä omaavilla kallioilla on suorastaan ruuhkaa aurinkoisina viikonloppuina.

Näistä lähtökohdista Suomen kiipeilyliitossa perustettiin erityinen access-ryhmä vuonna 2010, jotta ulkokallioiden käyttöön liittyviin

mahdollisiin ongelmiin voitaisiin vaikuttaa ennaltaehkäisevästi ja auttaa paikallisia kiipeilyseuroja esiin nousevissa haasteissa yhtenäisen ja selkeän linjan mukaisesti. Ilman ulkokiipeilypaikkoja, ei ole ulkokiipeilyä. Yhdenkin kallion menetys niistä vähäisistä joita meille on, on suuri menetys. Siksi access-asiat tulisivat olla erittäin korkealla kaikkien kiipeilijöiden ja kiipeilyseurojen arvoissa.

SKILin access-ryhmän toiminta-ajatus

Access-työn raskaan sarjan asioiden eteen tehdään paljon muutakin kuin heilutetaan harjaa ja lähetellään kivoja projekteja. Ensijaisina toimijoina kallioiden kehittämisessä ja ylläpidossa tulisi olla paikallisten kiipeilyseurojen. Tämä on aina paras vaihtoehto ajatellen paikallista sidosryhmätyötä. Seuroista

löytyvät myös ne henkilöt, joilla on tarvittava osaaminen kiinteiden varustusten asentamiseen. Kiinteiden varustusten asentaminen ja vanhojen vaihtaminen vaatii paljon osaamista ja harkintaa, miksi on hyvä, että tämä pieni osa kallion kehitysprosessia on maassamme hyvin hallittua. Kiipeilyliiton kustantamia varustuksia ja välineitä saavat käyttää vain tietyt seurojen nimetyt henkilöt ja uusien kallioiden ollessa kyseessä, tulee kallion kehittäjäthon esittää kalliolle sovitut luvat pulttien samamisen ehtona. Kiipeilyliiton access-ryhmän tärkein tehtävä on tukea kiipeilyseuroja tässä työssä.

Kallioita hoitavat paikallisseurat ja tätä työtä access-ryhmä pyrkii tukemaan. Erityisesti access-ryhmä pyrkii auttamaan ja löytämään ratkaisuja erilaisiin haastaviin kysymyksiin

ja usein nämä liittyvät esim. lupa-asioihin, tienkäyttöön ja luonnonsuojellisiin arvoihin tai esimerkiksi konsultaatioon mitä tulee vanhojen varustusten uusimiseen. Moni kysymys on jo kertaalleen jossain ratkaistu ja karttunutta tietoa kannattaa hyödyntää.

Täytyy kuitenkin muistaa, että kiipeilyliitto ei ole mikään "koneisto" tai "viranomainen", jolle voi kätevästi ulkoistaa kaikki hankalat tapaukset. Näiden asioiden hoitamiseen tarvitaan nimenomaan paikallisia seurojen aktiiveja, jotka ovat valmiita laittamaan itsensä täysillä peliin. Access-ryhmä on taustatukena ja paikalliset kiipeilijät toimivat. Kustavin kiipeilyalue on tällaisesta kestävästä vastuunkannosta ja kehittämisestä erittäin onnistunut esimerkki.

Liitossa on yksi palkattu henkilö kaikkien muiden access-aktiivien ollessa vapaaehtoisia, jotka uhraavat omaa vapaa-aikaansa näihin asioihin. Suuri ongelma on se, että näitä vapaaehtoisia vastuunkantajia on aivan liian vähän. Accessongelmat ei ratkea, uudet kalliot synny tai vanhat pysy kunnossa itseksensä. Tämä kaikki tehdään talkoovoimin ja työ tehdään koko kiipeily-yhteisölle.

Liiton access-ryhmään on pyydetty mukaan tietoisesti kiipeilyharrastajia joiden tiedetään tekevän leipätyötään niiden kysymysten ympärillä, joita access-ryhmän eteen tulee. Sinne ei siis kutsuta mukaan kiipeilygreidien tai tehtyjen reittien lukumäärän perusteella, vaan aivan muilla meriteillä. Access-ryhmän keski-ikä on tällä hetkellä noin 50 vuotta eli kokemusta ja näkemystä riit-

tää. Ryhmässä on hyvä edustus monen eri alan ihmisiä, jotka yhdessä muodostavat melkoisen kattavan verkoston ja tietopankin, joka on kaikkien paikallisten toimijoiden käytettävissä esiin nousevissa kysymyksissä ja haasteissa. Tämä on access-ryhmän perimmäinen ajatus, eikä nykyresursseilla paljon muuhun ole mahdollisuuttakaan.

Access kunniamaininnat

Kiipeilyliiton Acces-ryhmä nimeää vuosittain tapaamisessaan henkilöt, jotka saavat kunniamaininnan toimimisesta maamme kalliokiipeilyn lupa- ja reitti-asioiden hyväksi.

Tässä kunniamaininnat vuosittain:

2010:

PERTTU OLLILA – Kustavin ainutlaatuisen kiipeilyalueen kehittäjä ja arvostettu access-aktiivi

TONI FOHLIN – Suomen nykymuotoisen access-toiminnan primusmoottori ja visio-nääri, Olhavan vastaava ja mm. Reventeen-vuoren kehittäjä.

2011:

TEEMU OJALA – perusteena pitkäaikainen ja kova työ usealla kalliolla etelä -Suomessa

JOUNI ASPI – perusteena korvaamaton pitkäaikainen asiantuntemus biologisten kar-toituksissa

2012:

RAMI HAAKANA – tiedottajana acces-asiois-sa mm. Slouppi ja 27crag

AKI RAUTAVA - Lapin kiipeilyn kehittäjä, Korouoma ja suhteiden solmiminen Posion kansallispuiston johdon kanssa

2013:

MIIKA MUSTONEN - access-ryhmän ensimmäinen puheenjohtaja, siirtyi sivuun 2013

ANNE RAUTIAINEN - Ympäristöministeriön ”Jokamiehen Opas” toimittaja, Suomen Ladussa toiminut ulkoiluharrastusten ja kiipeilyn edellytysten parantamisen hyväk-si

2015:

Päätettiin palkita vuoden 2015 access-asioi-den edistämisestä:

TOMI LINDROOS - perusteena etelä-Suo-men boulder-Topon tekeminen. Kirjassa Access-asiat on otettu esimerkillisesti huomioon.

”Aloitin kiipeilyn 9 vuotta sitten. Alkuvaiheessa kiivettiin paljon köydellä ja tehtiin kiipeilyreissuja ympäri Suomea sekä Lofoteille ja Mallorcalle. Boulderointiin hurahdin hieman myöhemmin, mutta siitä on tullut oma tapa harrastaa kiipeilyä.

Topojen teosta kiinnostuin paljon jo melko varhain. Nettitopot olivat hajallaan eri sivustoilla ja läheskään kaikista paikoista ei edes ollut topoa. Koodasin yhdessä Samuli Hemmingin kanssa kiikkulauta-sivun, mihin kokosimme mahdollisimman paljon topoja ja teimme myös uusia. Puolta vuotta myöhemmin 27crag.com hoiti homman niin paljon paremmin, että luovutimme suosiolla.

Hyvistä nettitopoista huolimatta meillä oli sellainen fiilis, että topokirjalle olisi edelleen tarvetta ja käyttöä. Etenkin kun suuri määrä uusia harrastajia siirtyy ulkokiipeilyyn ja kiipeilyturismi on lisääntynyt Ahvenanmaalla ja Helsinginkin seudulla. Halusimme tehdä topokirjasta niin hyvän, että se houkuttelisi kiipeilemään ulkona, tarjoaisi riittävät ohjeet aloittaa ulkokiipeily turvallisesti ja tiedottaisi myös access asioista, jotta kalliolla saisi kiivetä myös jatkossa.

Iso kiitos kaikille hyvästä palautteesta ja kiipeilyliitolle access-palkinnosta! Tämän kaiken perusteella on hyvä lähteä kasaamaan seuraavaa painosta.”

JUHA SUIKKALA - perusteena vakka-Suomen ja Kustavin alueen kiipeilyn kehittäminen ja alueen kallioiden lupa-asioiden hoitaminen

Juha: *Tykkään tradkiipeilystä ehkä eniten ja reittien tekeminen on kiehtovaa puuhaa, se mitä sammalten alta paljastuu on kuin avaisi joululahjaa. Harmi kyllä Kustavin kalliot on loppu, joten olen siirtynyt enemmän boulderin puolelle, siinä on vielä paljon potentiaalia Varsinais-suomen alueella reitinteossa.*

Tomi Lindroos, kuva Scott Clark

Juha Maltoosi 6- ensinousu, kuva Perttu Ollila

Juha Romsdalissa, kuva Matti Kivinen

HAUKKARI.NET

Accessryhmä 2016 esittely:

Jan Juslen

- ikä: 56

- kiipeilytausta: Aloitin Kilimanjarolta vuonna 1991 ja sen jälkeen mukaan ovat tulleet lähes kaikki lajit eli nykyisin minulle kelpaavat sportti, boulder, jää, tradi ja vuoret - tärkeintä on että pääsee kiipeämään. Access ryhmän jäseneksi tulin kun se perustettiin ja siihen aikaan oma kiinnostuksen kohteeni oli Kauhalan kehittäminen. Lepopäiviksi sopivaa puuhaa ovat kallioiden etsiminen ja harjaus.

- tehtävä ryhmässä: puheenjohtaja ja tiesiat

Jääkiipeily liikenneväylien kallioleikkauksilla - miten on accessin laita?

Teksti: Jan Juslen

Kallioleikkauksiin muodostuu hienoja jääputouksia ja koska vesi tulee usein kallion sisältä ruhjeita pitkin, putoukset jatkavat kasvua kovillakin pakkasilla. Liikenneväylien varrella olevien leikkausten kohdalla access on kuitenkin normikalliota monimutkaisempi juttu.

Moottori- tai moottoriliikennetiellä ei saa kävellä tai pysäköidä joten kulkemisen on tapahduttava metsän kautta, mikä useimmiten tarkoittaa sitä, että kiipeilemään pääsee ainoastaan laskeutumalla. Tavallisilla maanteilla kävely piennarta pitkin ei ole ongelma, kunhan parkkipaikka löytyy kohtuullisen kävelymatkan päästä. Kallioleikkaukset kuuluvat tealueeseen joka yleensä ulottuu muutaman metrin leikkauksen päällä olevan aidan taakse. Aidat ovat osa tiemaisuuksia ja niitä ei tietenkään saa vahingoittaa.

Selkein rajoite kiipeilylle on, että se voi häiritä liikennettä tai aiheuttaa sille vaaratilanteita. Otsalampujen käyttö pimeällä on tällaista häiritsevää toimintaa koska se saattaa kiinnittää kuljettajan huomion pois liikenteestä tai häikäistä. Poliisi voi hätistää kiipeilijät pois, mikäli kiipeilyn katsotaan aiheuttavan häiriötä tai vaaraa liikenteelle. Kiipeilijän vastuulla on, että jäänpalasia, hakkuja tai muuta roinaa ei lennä ajoradalle. Tämä kannattaa muistaa erityisesti silloin, kun reitti menee korkealle.

Väylien lähellä olevien kallioleikkausten turvallisuus liikenteen kannalta pyritään varmistamaan viranomaisten säännöllisillä tarkastuksilla ja pudottamalla selkeästi irto-

Esimerkki tien vieressä olevasta kallioleikkauksesta jossa kiipeily on sallittua eikä häiritse liikennettä. Kuva Jan Juslen

naiset lohkareet alas. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että leikkauksilla olisi mitenkään turvallista kiivetä. Vanha totuusahan on, että räjäytetyt seinämät eivät ole stabiileja. Kauempina väylistä olevilla leikkauksilla näitä varmistuksia ei tehdä, joten todennäköisyys lohcareiden yllättävään irtoamiseen on erittäin suuri. Talvi, pakkanen ja jää eivät olennaisesti pienennä tätä riskiä sillä vaikka jääputous näyttäisi hyvältä, niin linjan takana tai vieressä olevalla seinämällä voi olla yllätyksiä.

Ratojen varrella olevilla leikkauksilla ei ole luvallista kiipeillä missään olosuhteissa - kesällä tai talvella - sillä se vaarantaa sekä junaliikenteen että kiipeilijän turvallisuuden. Sähköistetyillä radoilla on lisäksi riski valokaaresta useiden metrin päähän.

Toimikaa siis vastuullisesti, jotta kallioleikkauksilla kiipeilylle ei aseteta totaalkieltoja.

Fohlin Toni

-45 v. pitkälinjan kiipeilijä ja RCI. Kiipeää lähes kaikkia kiipeilylajeja, sydäntä lähinnä usean kp:n tradi linjat hienoissa maisemissa sekä jääkiipeily. Uusien kallioiden kehittäminen ja reittien teko haittaavat nykyään vakavasti itse kiipeilemistä.

- tehtävä ryhmässä: Olhavan vastaava, pulttaus, turvallisuus, kallioiden kestävä kehittäminen

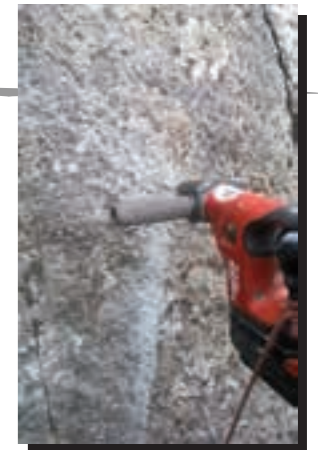
Teemu Ojala

- 44 vee, aloitin kiipeilyn v. 1992, kiipeän plusasteista kuivaa kalliota paljain käsin ;) Access-mies.

- teen uusia bouldereita ja kallioita ja ylläpidän vanhoja.

- tehtävä ryhmässä: access-ryhmän puuhamies, erityisosaamisenani kaikki käytännön työt, talkoot ja puiden kaadot

Linjan merkitys reitinteossa varmistettavuuden valintaan sekä kallion kokonaisuuden huomioiminen.

Pora laulaa. Kuva Teemu Ojala

Teksti: Teemu Ojala

Uutta reittiä tehdessä kalliolle on otettava huomioon reitin varmistettavuuden suhteen monta tekijää, jotka vaikuttavat reitin 'toimivuuteen' kiipeilyreitteinä. Kallion kokonaisuus on merkittävä asia. Jos suurin osa reiteistä kalliolle on helposti lähestyttäviä, hyvin varmistettavia ja mikäli työn alla oleva uusi reitti jätetään huonosti varmistettavaksi, on selvää ettei sitä tulla juurikaan kiipeämään.

Uutta reittiä tehdessä on hyvä ajatella muitakin kiipeilijöitä, joten on mietittävä sopiiko vaikea headpoint-reitti helppojen reittien sekaan. Toki selkeästi tradinä varmistettavat halkeamat pitääkin pysyä pultittomina vaikeudesta huolimatta, mutta mikäli piissien paikat ovat piilossa tai todella epävarmoja kannattaa harkita koko reitin pulttaamista.

Vaikka sekavarmisteisten reittien suhteen suositellaankin nykyään kokonaan pulttaamista, niilläkin on välillä paikkansa, hyvänä esimerkkinä Luhdin Ma route. Alun selkeään halkeamaan on helppo tuikata frenditms, olisi täysin tarpeetonta iskeä porahakaa halkeaman viereen. Frenidin tarpeellisuus käy selväksi jo ennen reitille lähtöä, joten se ei tule yllätyksenä. Eri asia olisikin jos vastaava tilanne tulisi eteen reilusti korkeammalla kun

kiipeilijä onkin lähtenyt reitille odottaen koko reitin olevan porahaoilla varmistettu. Tällöin topoon olisi hyvä laittaa selkeä merkintä sekavarmistettavuudesta.

Jos työn alla oleva linja on selvästi kallion hienoin ja kutsuvin, on hyvä huomioida kiipeilijöiden enemmistön mahdollisuus kiivetä kyseinen reitti. Jos reitti jätetään vaikeaksi ja vaaralliseksi varmistettavaksi, nousujen määrä tulee jäämään vähiin. Entä jos kyseessä on huomaamaton linja tai pikku sivukallio, jonne tuskin tulee suurta trafikkia? Onko silloin tarpeen parin nousun takia pultata koko linjaa jos sen jotenkin muuten voi kiivetä, vaikka vaikeastikin varmistaen? Tai jos koko kallio on tradivarmisteinen, miksi sitten pultata uutta linjaa? Minkä tahansa reitin voi kiivetä tradinä, listoillehan voi vaikka teipata skyhookkeja. Eri asia onkin sitten että onko kiipeily silloin turvallista.. Vastaavasti jokaisen halkeman pulttaaminen siltä varalta että 'jos ei tradipiissi pidäkään, jos jollakulla ei olekaan tarvittavia piissejä jne '... Jokaisen ratkaisun voi aina perustella puolesta tai vastaan, on vaikea löytää selkeää yhtenäistä linjaa koska eri variaatioita kallion, kyseessä olevan reitin ja muiden vieressä olevien reit-

Poravälineet. Kuva Teemu Ojala

tien luonteen ja varmistettavuuden suhteen löytyy lukemattomia.

Pointtini onkin kokonaisuuden huomioiminen. On hyvä ajatella kallion luonnetta, tulevia kävijämääriä, koko pakettia. Harrastamme lajamme yleensä toisten mailla, olemme saaneet luvan muokata luontoa haluamaamme suuntaan ja Kiipeilyliitto tarjoaa meille välineet ja tarvikkeet reitintekoon. Tämä luo reitintekijälle vastuun tekemisistään. Vaikka uuden reitinteko ja ensinousu tehtäisiinkin oma ainutkertainen kokemus mielessä, joku muukin haluaa varmaan joskus kiivetä kyseisen reitin, varsinkin jos reitistä tulee nk. julkinen topoineen kaikkineen. Silloin on hyvä ajatella niitä muita, jotka reitille saapuvat. Ja edelleen, kokonaisuus ratkaisee. Vaikea ja vaarallinen headpoint-reitti ansaitsee paikkansa yhtä lailla kuin tiheästi pultattu helppo linja. Reitintekijän päätös on aina puntarissa. Kokemus tuo näkemystä asiaan ja pitkään reittejä tehneiden kokemusta kannattaa hyödyntää ettei tarvitse keksiä pyörää uudestaan.

Suomen Kiipeilyliiton Access-tiimissä on vuosikymmenien kokemus reitinteosta, tiimin puoleen voi kääntyä mikäli on kysyttävää: access@climbing.fi

Jouni Aspi

-ikä: 57

- kiipeilytausta: Kiipeilyt reilusti yli kaksikymmentä vuotta; aloittanut aikanaan Australiassa. Eniten kiivennyt tradi- ja alpiinisia reittejä sekä jäätä ja mixtaa eri puolilla Eurooppaa. Tiukin kiipeily on ulkoistettu jälkipolvelle. Kuitenkin nähty vielä viime aikoinakin kalliolla ja jäähakkujen varressa. Viime kesänä ostanut jo elämänsä ensimmäisen boulderpatjankin. Pitkään erilaisissa alan järjestötehtävissä.

- tehtävä ryhmässä: Vastaa luonnon ja ympäristönsuojeluun liittyvistä access-asioista, mm. yhteydenpidosta ympäristöviranomaisiin ja Metsähallitukseen sekä avustaa näiltä osin SKIL:in lausuntojen kirjoittamisessa

Access ja luontoasiat

Teksti: Jouni Aspi

Acces-ryhmä on hoitanut suhteita valtion metsistä hoitavaan Metsähallituksen luontopalveluysikköön sekä luonnon- ja ympäristön suojelusta vastaaviin paikallisiin ELY-keskuksiin. Ryhmä on myös kirjoittanut SKIL:in lausuntoja eri luonnonsuojelualueiden hoito- ja käyttösuunnitelmiin.

Kiipeilijäpiireissä kallioiden suojelua on joskus pidetty negatiivisena ilmiönä, mutta useimmiten kallioiden suojelu ei useimmiten tarkoita niiden kiipeilykäytön rajoitusta vaan niiden suojelemista maa-ainesten otolta. Ympäristöministeriön projektissa Suomen luonnon- ja maisemansuojelun kannalta arvokkaat kallioluodot on kartoitettu vuosina 1987-2004. Yhtenä kriteerinä kallioiden päätyminen arvokkaiden listalle on niiden virkistyskäyttö, johon sisältyy myös kiipeily. Tällä inventoinnilla ei ole ollut oikeudellisia velvoitteita eli kohteista ei ole tehty valtioneuvoston päätöstä. Kuitenkin

mikäli maa-aineksia halutaan ottaa kallioluodolle, joilla on valtakunnallista merkitystä (arvokuukkiin 1-4 kuuluvat kallioluodot seitsemänasteikkoisessa luokituksessa), on lupahakemuksesta pyydetävä maa-ainestien 7 §:n mukaisesti alueellisen ympäristökeskuksen lausunto.

Viimeisin lajien uhanalaisuuden tarkastelu on tehty Suomessa vuonna 2010 (Rassi ym. 2010). Suomen maapinta-alasta noin kaksi prosenttia on kalliopaljastumia. Pääosin kalliolla eläviä uhanalaisia lajeja on 272, joka on suuri määrä suhteessa kallioiden pinta-alaan. Kuitenkin uhanalaisista lajeista 73% on kalkki- tai serpentiinikallioiden lajeja, ja yleensä näitä kalliota ei ole Suomessa ole juurikaan kiipeilykäytössä. Kalliolla elävien lajien tärkeimmät uhanalaisuuden syyt ovat kaivostoiminta, rakentaminen, satunnaistekijät, avointen alueiden sulkeutuminen ja metsien uudistaminen. Kuluminen (joka sisältää myös kiipeilyn) mainitaan pääasiallisena syyinä kahdeksan lajin uhanalaisuudelle, mut-

ta kiipeilyä ei erikseen mainita Punaisessa kirjassa yhdenkään lajin uhanalaisuudensyyinä.

Kiipeilyn vaikutuksia kasvillisuuteen on tutkittu hyvin vähän. Näitä tutkimuksia on alle kymmenen ja ne on tehty lähinnä Pohjois-Amerikassa. Näistä tutkimuksista tehdyn viimeisimmän yhteenvedon (Clark & Hessel 2015) mukaan kiipeilyn vaikutus kallioreittien kasvillisuuteen on vähäistä, joten yleensä kalliokiipeilyn rajoittaminen lajien ja ympäristön suojelun kannalta ei ole perusteltua. Joissakin tapauksissa kiipeilyn rajoittaminen voi kuitenkin olla perusteltua. Joitakin kallioluodot onkin suojeltu luonnonsuojelulain mukaisena luonnonsuojelualueena, ja niillä kiipeily on kiellettyä (kuten Vihdin Vanjärven Märjäntienmäki) tai sitä on rajoitettu jo olemassa oleville reiteille. Kiipeily saattaa toki häiritä jotakin kalliolla pesivien lintulajien pesintää (esim. Brambilla ym. 2004), ja joillakin alueilla (mm. Korouoma) liikkumisesta kiipeilykallioiden läheisyydessä on rajoitettu lintujen pesimäkaudella.

Kirjallisuus:

Brambilla, M., Rubolini, D. & Guidali, F. 2004. Rock climbing and raven *Corvus corax* occurrence depress breeding success of cliff-nesting peregrines *Falco peregrinus*. -*Ardeola* 51: 425-430.

Clark P. & Hessel A. 2015. The effects of rock climbing on cliff-face vegetation. -*Applied Vegetation Science* 18: 705-715.

Rassi P, Hyvärinen E, Juslén A & Mannerkoski I. (toim.) 2010. Suomen lajien uhanalaisuus – Punainen kirja. SYKE, YM.

Käytännön työtä: Korouoman uusien kesäkiipeilyreittien esittelyä Metsähallituksen Pohjanmaan luontopalvelujen henkilökunnalle vuonna 2011. Kuva Jouni Aspi arkisto

Rami Haakana

- ikä: 47

- kiipeilytausta: aloittanut -93, sporttia, trädidiä ja boulderia

- tehtävä ryhmässä: tiedotus, pulttaus, web

Teksti: Rami Haakana

Muutokset kallioiden access tilanteessa on aina hyvä saattaa myös muiden kiipeilijöiden tietoon. Tutulle kiipeilijälle kannattaa asiasta ilmoittaa suoraan ja nopein keino laajempaan tiedonjakoon on sähköiset kanavat. Mikäli kohde löytyy 27crag palvelusta, lähetä uusi accesstieto riittävine yksityiskohtineen osoitteeseen access@27crag.com. Samaa kautta tieto päivittyy myös slouppi.net sivuston access foorumille.

Jukka Tarkkala

- Ikä 51

- Vuodesta 1981 rämpimistä pikkukallioilla ja vuodesta 1986 jaloittelua vuoristoissa. Jääkiipeily oli erityisen kivaa. Nykyään suunnistus ja retkeily ovat lähempänä sydäntä.

- ryhmän jäsen

Perttu Ollila

- 38 vuotta

- 20 vuotta kiipeilyä

- tehtävä ryhmässä: kuntayhteistyö, Vakka- ja Varsinais-Suomi, pulttaus ja kallioiden kehittäminen

Huussi ja kuraiset kädet kuntayhteistyössä

Teksti: Perttu Ollila

Viime suvena otin edellisen kerran yhteyttä Kustavin kuntaan: "Moi, kylillä puhutaan, että kunta haluaisi tänä vuonna tukea taloudellisesti Kustavin kiipeilymatkailua!" Eivät kunnan virkamiehet moisesta mitään olleet kuulleet, mutta seuraavan kokouksen jälkeen tukea oli luvassa. Pohdimme sitten kiipeilyporukassa, mitä eniten tarvitsemme. Jo vuonna 2005 minusta oli tuntunut, että olin kääntänyt kaikki Hopiavuoren vesakivet. 10-vuotias, suosituksi tullut kiipeilykallio kaipasi palvelutason kohennusta. Hankkeelle oli otollista, että maanomistaja ei vain ymmärtänyt kallioiden päälle vaan kiipesi niiden päälle. Ja niin huussi tuli Hopiavuorelle.

Kuntayhteistyössä hankalinta on sen ajatuksen kauppaaminen, että yhteistyö on kunnallekin hyödyllistä. Mitä Kustavi oikeastaan saa? En aina tiedä itsekään. Talouskaupan tati raportoi kesällä juttellessamme tähän tapaan: "Tänne tulee Tampereelta tyttöjä, joilla on kuraiset kädet. Käyvät kiipeämässä ja poikkeavat meillä. Ihan kivoja!" Yhteistyön tältä puolelta katsottuna tehtäväni on siis välittää Vakka-Suomen palveluntarjoajille kivoja kurakätisiä tyttöjä.

Mitä Kustavin ja Bohusin halkeamien jälkeen?

-INDIAN CREEK // COLORADO

Juha laskeutuu kohti kalkkaroa

Teksti Juha Suikkala, kuvat Juha Suikkala arkisto

Indian Creek on hyvä vaihtoehto.

Kävin syksyllä 2015 Olli-Pekka Mannin kanssa Creekissä ja meille tuli mieleen, että olisi hyvä jotain vinkkejä kertoa, mitä on hyvä sinne lähtiessä ottaa huomioon ja mitä välttää.

Lennot:

Itse ainakin suosin nopeaa ja mahdollisimman vähän vaihtoja. Meillä oli Reykjavikin kautta lento Denveriin, vaihtoaika piti olla 45 minuuttia. Käytännössä melkein juostiin kentän läpi lipputarkastukseen ja siitä ulos ovesta kentälle (oikeasti ulos). Siellä oli kone odottelemassa, pikainen kysymys: ”meneekö tämä lento Denveriin”, vastaus oli yes, ja oltiin viimeiset koneessa.

Hieman pidempi vaihtoaika olisi parempi, että ehtii kahvilla ja vessassa käydä. Denveriin on mielestäni hyvä, lyhyt lento, kaupunki on iso ja perillä on paljon vaihtoehtoja kiipeilypaikoissa. Vedauwoo, Lumpy Ridge, Estes Park ja Rifflekin ovat Grand Junctionin lähellä, joka taas sijaitsee Coloradon puolella lähellä Utahia. Salt Lakesta on lyhempi matka, mutta minä ainakin istun pari tuntia enemmän mieluummin autossa kuin lentokoneessa.

Auto:

4x4 eli neliveto on aika ehdoton, että saa kaiken ilon irti matkasta. Me ainakin menimme jo ennen Moabia ”oikotietä”. Oikotieksi voi laskea reitin, joka ei pidennä matkaa yli kolmea tuntia - mutta nähtiinpä mangusteja.

Myös leiriin on aika hankala tie ja torneille pääsee lähemmäksi 4x4 autolla. Käytiin myöskin Davis kanjonissa, mistä löytyi oikein mukava uimapaikka, sinne ei huonolla autolla eikä huonolla kuskilla ole mitään asiaa. Kyllä meitä vähän katteltiin, että mitä hörhöjä täällä ajelee tullailla autolla, meillähän oli Kia Sportage ja se auto kyllä sai kyytiä koko rahan edestä, mutta hyvin se meni kun varovasti kaasua pohjassa mentiin.

Varusteet kiipeilyyn:

80m köysi riittää melkein kaikille reiteille. Joku puoliköysi mukaan ja jos tarvitsee niin varmistajaa laittaa laskettuun köydenpäähän toisen köyden solmulla kiinni, liidaaja ei siis raahaa kahta köyttä muuta kuin treenimielessä.

Pehmeät kengät toimivat halkeamissa ja tietenkin pitää valita pitkiin halkeamareit-

teihin tarpeeksi väljät tossut. Teippiä ja liikkuvaleukaisia niin paljon kuin löytyy, tietenkin. Jos päättää kiivetä vain tietynkoista halkeamaa, niin pääsee vähemmällä, mutta Creekin ilo jää vähäiseksi jos rupeaa dissaamaan tiettyjä kokoja.

Muu varustus:

Kävimme Denverin Wallmartin supercenterissä, josta ostimme 4 hengen instant-teltan hintaan 70\$. Pystytys vain 30 sekuntia, ja purku kesti minuutin. Keitin maksoi 30\$, lisäksi kattila, paistinpannu, vesikanistereita ja muuta tarviketta. Myöskin ruokaa jonkun verran.

Jos suuntaa Denveristä pohjoiseen, niin Boulderissa on Neptune Mountaineering-niminen hyvä kiipeilyliike.

Vettä:

Suositus on 10 litraa per lörvi per vuorokausi. Meillä meni ehkä alle 5 litraa, vaikka lämmintä oli lähes joka päivä yli 30°C. Ehkä olen juonti vähensi veden menekkiä. Ei tietenkään paljon peseydytty, kun kiivettiin rauhallisesti, ettei pääse hikoilemaan.

Juha ja Olli South sSx Shooterin huipulla

Olli kylmävesialtaassa

Juha Catwallin lähestymisellä

Kia Davis- kanjonin tiellä

Kalkkaros

Varusteet, joita ei hankittu mutta jotka olisi tarvittu:

Lapio:

Kätevä jos tarvitsee autoa kaivaa hiekasta. Meillähän ei tietenkään ollut tarvetta, mutta jos kuski ei ihan osaa lukea maastoa, niin helposti saa auton jumiin, myös sissi-shitillä käydessä kätevä.

Harja:

Lumiharja tai vessaharja, riippuen halkeamien koosta, minkä kokoista siis olisi ajatus kiivetä.

Halkeamat ovat aika hiekkaisia varsinkin vähän syrjäisemmällä sektoreilla. Rauhallisia sektoreita kyllä löytyy, jos ei tykkää jonnotta suosituilla sektoreilla. Tiukemmat halkeamat on hyvä teknota ja harjata ensin, niin ei kuluta voimia epätoivoiseen hiekkajammaukseen. Belly full of bad berries-reitiltä kokemusta; ensimmäinen muuvi jo hapotti, kun luisuu ja luisuu eikä pysy. Ens kerralla olen taas vähän viisaampi.

Leveälierinen hattu on ihan ehdoton, buutit vain matkamuisto.

Leirintä on mukavinta Bridger Jackillä - tai ainakin rauhallisinta. Kojootit vierailevat päiväsaikaan leirissä, joten ruuat kannattaa pitää autossa tai kojootin kestävässä laatikossa. Vilaukselta nähtiin sekin elukka.

Olipa joku rakentanut kivistä ruokakomeronkin.

Moab on se kaupunki, josta saa vettä ja kiipeilytarvikkeita. Myös topoja saa Gearheadistä, Moad Gear Traderissä taas myydään käytettyjä keittimiä, telttoja, makuupusseja ja vaikka mitä. Kun reissu on ohi niin sinne voi myydä sen, mistä haluaa luopua.

Suihkuun pääsee pikkurahalla Moabin karavaanari leirintä-alueella.

Kaikilla on sitten tietenkin kauhea kiire kiipeämään, mutta kannattaa kyllä mennä vaikka Monticello Lakelle

(2621m) ensimmäiseksi yöksi tai kahdeksi, jos ei matkalla ole jäänyt Vailin passiin. Creekissä kuitenkin kiipeily on sen verran korkealla, että sealevel-tallaajaa puhalluttaa ja heikottaa. Ei siinä menetä mitään, jos ottaa alun rauhallisesti. Me tietenkin mentiin kiipeämään ensimmäisenä päivänä, mutta sitä suosittelem vain kovakuntoisille.

Reissun alkupäivinä Olli ehdotti, että käytäisiin vähän juoksemassa aavikolla. Kumma kyllä halut aavikolla juoksemiseen hävis sen jälkeen, kun käytiin Looking Glass-kivellä. Käveltiin ylös ja laskeuduttiin, tämä oli yksi reissun kohokohtia. Olli laskeutui ensin ja kohta kuului pientä meteliä.

Olli huuteli, että siellä on kalkkarokäärme. Siihen vaan vastasin, että älä päästä karkuun, haluan myös nähdä sen.

Eli kannattaa katsella ja myös kuunnella mihin kävelee, aavikolla on kalkkaroita ja muitakin käärmeitä, myös skorpioneja on, mutta ne liikkuvat enimmäkseen öisin.

Ei sitten muuta kuin seikkailemaan ja kiipeämään, Creekistä eivät halkeamat loppu. Itse kaksi kertaa kolmen viikon reissua tehneenä en ole kuin osalla sektoreista ehtinyt vierailemaan.

Samuli Pekkanen, Ruskea virta, Korouoma. Kuva Kuutti Heikkilä

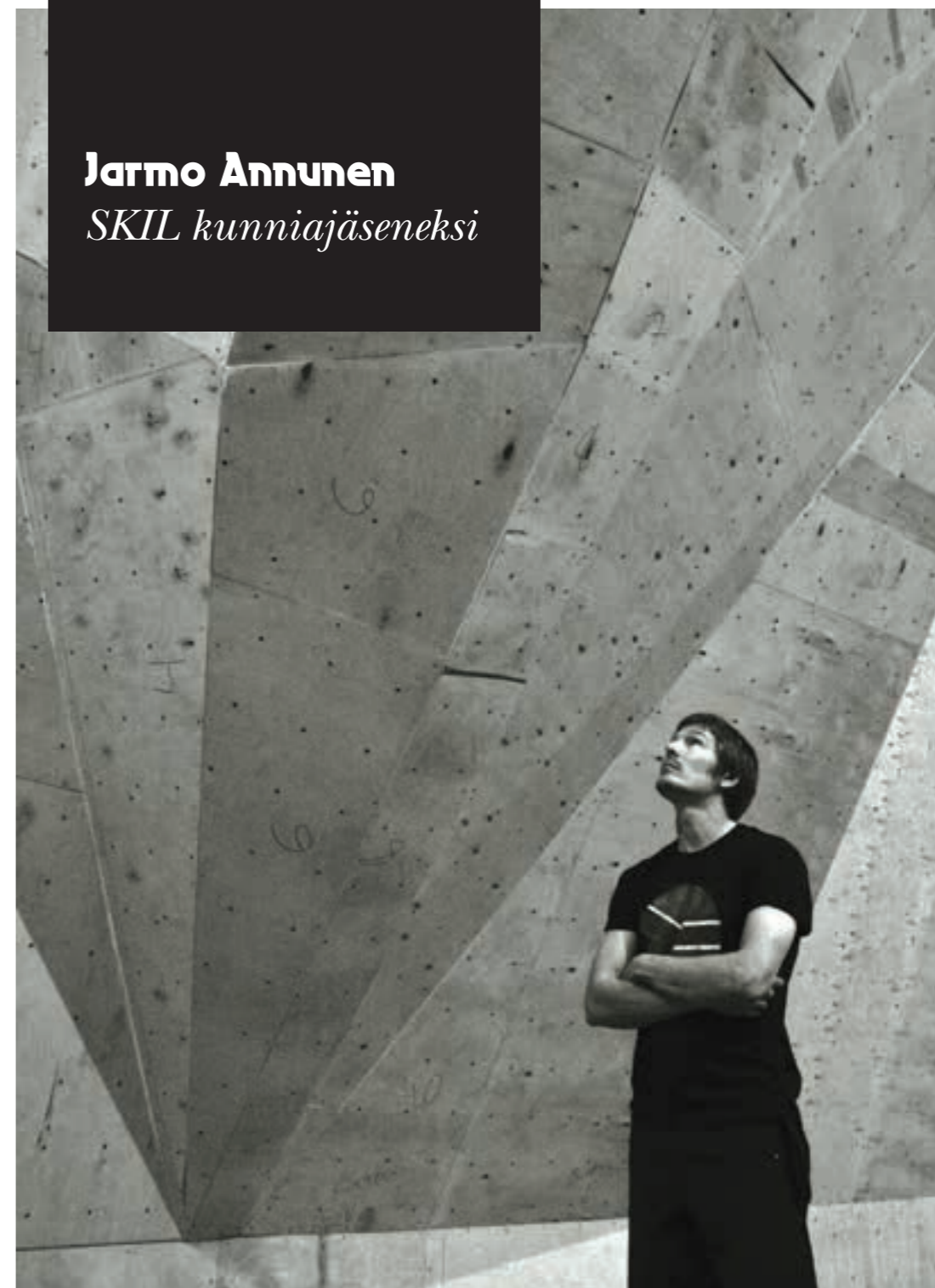
Mira Alhonsuo laskeutumassa, Ruskea Virta, Korouoma. Kuva Kuutti Heikkilä

Matti Uurtamo, Taivas 7a, Korouoma. Kuva Kuutti Heikkilä

Kata Rahikainen, Guillotine, 50m (24/7a+) Ben Trovato wall -seinällä Blueysilla. Kuva Ben Markham

Jarmo Annunen
SKIL kunniajäseneksi

Koko kiipeilysuomen tuntema kiipeilyvaikuttaja Jarmo Annunen valittiin vuodenvaihteessa Kiipeilyliiton kunniajäseneksi. Perusteena suomalaisten boulderhallien ja kotimaisen kiipeilykulttuurin edistäminen.

Jarmo avasi maamme ensimmäisen kaupallisen boulderhallin Pasilaan vuonna 2008 ja sen jälkeen vielä kaksi hallia pääkaupunkiseudulle (vuosina 2010 ja 2014).

Lisäksi Jarmo on auttanut liittoa, seuroja sekä muita halleja konsultoiden, tarjoten apukäsiä ja kehittämällä erilaisia ohjelmia (mm. pistelaskuohjelma kisakäyttöön).

Aurinkoa por favor

Teksti: Valtteri Pulkkinen

On keskikesä Espanjassa vuonna 2014 ja olen tyttöystäväni kanssa keskivertoa pidemmällä Euroopan kiipeilyreissulla. Barcelonassa vietetyn lepoviikon jälkeen olemme päättäneet tutustua uuteen kiipeilykohteeseen, Chulillaan, joka sijaitsee Valencian rantakaupungista noin 60 kilometriä luoteeseen. Paikan kiipeilystä meillä on vain hieman etukäteistietoa. Korviini on muun muassa kantautunut tieto Katariina Rahikaisen flash-suorituksesta reittiin Entre dos caminos (8a) kyseisessä paikassa vain muutamia kuukausia aikaisemmin. Ajamme kylään ja totean jo ensimmäisenä iltana auringon laskeuduttua, että lämpötila on valan mainio. Siis olen nauttimiseen, ilman paitaa. Mieluusti puolenyön aikoihin. Käperryimme pakettiautossa sijaitsevaan ”tilavaan” sänkyymme. On hiki ja havahdun hyttysten ininään. Yö alkaa hyttysverkko-

sulkeisilla. Ilma ei liiku enää auton takana senkään vertaa siitä huolimatta, että pakun ovet ovat sepposen selällään. Ei naurata.

Huonosti nukutun yön jälkeen lähemme kuitenkin innolla seinälle. Tapaamme yhden paikallisen kiipeilijän koiransa kanssa sekä yhden saksalaispariskunnan. Muuten seinät ovat autiot. Ja siihen on syynsä. Päiväsaikaan lämpötila kohoaa lähes neljäkymmeneen, ja öisin lämpötila pysyttelee lähempänä kolmea- kuin kahtakymmentä. En juurikaan saa nukuttua tulevina öinä. Siitä huolimatta löydämme itsemme eri sektoreilta neljänä eri päivänä, joiden jälkeen pakenemme 1000 metriä korkeammalla sijaitsevalle Albarracinin boulderalueelle. Lämpötila putoaa noin 10 astetta ja nautin poikkeuksellisen paljon untuvatakin esiin kaivamisesta. Kaikesta huolimatta päätämme palata Chulillaan jokin toinen kerta kylmempänä vuodenaikana.

Jo 2015 kesäkuussa seuraavaa joululomakiipeilykohdetta miettiessämme Chulilla ja sen kuumuus kesäaikaan palaa mieleemme. Pikainen googletus kertoo, että Valencian alue nauttii keskimäärin 300 aurinkoista päivää vuodessa. Suurimman osan sateista pitäisi lisäksi osua keväälle tai syksylle. Ostamme lentoliput joulun ja uuden vuoden ylitse olevalle ajalle. Toivomme, että lämpöä riittää lomatumnelman saamiseen myös talvisin. Seuraan liittyy lisäksi 6 muuta suomalaista. Kiipeilijöiden tasot vaihtelevat kuutosesta kasiin.

Chulilla on kaunis, pieni ja sympaattinen kylä kalliuseinämien keskellä. Kallioiden lisäksi maisemaa hallitsee kylän yläpuolella sijaitseva Arabien aikoinaan rakentama linnake. Asukkaita on hieman alle tuhat. Kylästä löytyy parin pienen ruokakaupan lisäksi lihakauppa, leipomo, tupakkakauppa, kahviloita, muutama baari, ravintola se-

kä parkkipaikka, jossa saa luvallisesti maajoittua autossa. Suuremmat ruokaostokset voi käydä tekemässä La Poblán alueella, joka Valencian suunnalla reilun puolen tunnin ajomatkan päässä. Carrefourin lisäksi La Poblasta löytyy myös Decathlon. Vuonna 2013 valmistunut Chulillan topokirja on ilmeisesti loppuunmyyty eikä uutta painosta ole tulossa. Uutta topoa on alettu työstämään ja paikallisten mukaan se valmistuu ”joskus”. Kiipeilijöiden pitämässä baarissa ”El Parque” saa kuitenkin ottaa valokopioita toposta sekä reittipäivityksistä. Ystävällisen palvelun lisäksi sieltä saa myös kelvollista pitsaa.

Pääosa Chulillan kiipeilyreiteistä sijaitsee Turia joen kanjonissa, jonka kalkkikiviseinämät nousevat aina 80 metriin. Kanjonin toinen pää on padottu vesivoimalalle ja padon takana avautuva tekojärvi tarjoaa mukavan virkistytymismahdollisuuden. Alue

houkuttelee paljon ulkoilijoita ja kanjonin ympäristöstä sekä läheisiltä kukkuloilta löytyykin useita patikkareittejä, joilla voi kuluttaa lepöpäiviään.

Ensimmäiset kiipeilyreitit on tehty Chulillaan jo 1970-luvulla. Tänä päivänä 30 sektoria tarjoaa yli 800 pultattua reittiä, joista suurin osa on yhden köydenpituuden mitaisia. Punaharmaat seinämät osoittavat eri ilmansuuntiin, joten sektorin valinnalla on mahdollista vaikuttaa siihen kiipeeäkö auringossa vai varjossa. Suurin osa seinästä on lähes pystysuoraa, mutta rehellisiä släbejä ja jyrkästi hänkkäviäkin reittejä löytyy. Osalle sektoreista lähestytään jalkamarssia suoraan kylästä, mutta mm. El Oasikselle mentäessä alkumatka on järkevä tehdä autolla.

Paikallisen kiipeilyn syvin olemus tulee hyvin esiin kun pääsee nauttimaan pääsektorin, El Oasiksen, ja sitä ympäröivien sek-

Chulilla, kuva Valtteri Pulkkinen

Chulilla Directions, Emilia Venäläinen

torien reiteistä (mm. El agarrobo vasemmalla, Chorreras oikealla). Ensinnäkin, reitit ovat sporttireittien pituuskaalan yläpäässä. Suurin osa reiteistä on 30–40 metrisiä, pisimpien yltäessä jopa 50 metriin. Suurimmilla ja hieman positiivisilla pätkillä on ominaista, että useassa kohtaa reittiä voi seisokella jalkojen päällä käsiä lepuu-

tellen. 7c-greidin tienoilla reiteistä tuntui tulevan jatkuvampia ja ajoittain bouldermaista voimaa vaativia. Reitit koostuvat suurimmaksi osaksi listoista, mutta kaiken tyyllisiä otteita löytyy. Chorreras sektori on mm. täynnä futuristisen näköisiä tufamuodostelmia. Paikoittain kivi on hieman murenevaa, ja suosittelenkin kypärän käyttöä vähintään varmistajalle. Joissakin reiteissä kallion alaosa on lähes marmorimaisen liukas ja tekee reitin alun haastavaksi ja epämiellyttäväksi. Klippitikku oli näillä ja useilla muillakin reiteillä tarpeen. Pulttaus oli paikoittain harvaa, mutta lähes kaikilla reiteillä silti järkevää ja turvallista. Usein reitin kruksikohta oli tiheästi pultattu, jonka jälkeen osasi odottaa hieman pidempiä välejä ankkuria lähestyttäessä. Run-out osiot olivat usein helppoa ja nautinnollista kiipeilyä hyvillä otteilla. Uudemmissa reiteillä pulttaus oli selkeästi tiheämpää ja eräälle 38 metriselle reitille muistan käyttäneeni kaikki valjaisiini ripustamani 18 jatkoa. 30 metrin kiipeilyn jälkeen rope-drag tuo omat

Chulilla riippusilta, "Lähestymisinfraa parhaimmillaan", Kuva Valteri Pulkkinen

kin loppuvan usein sorminahkojen kulumisen tai kipujen sijaan siihen, ettei kiipeilykenkiä tehnyt enää mieli laittaa jalkaan. Viikon kiipeilyn jälkeen varpaat olivat joko treenautuneet tai kiipeilytahti nopeutunut, koska ongelmaan ei sen jälkeen enää kiinnittänyt huomiota.

Tommi Lahtinen nauttii talviauringosta reitillä Cantalobos (7b)", Kuva Valteri Pulkkinen

ko päivän varjossa joulun tienoilla, joten untuvatakkille, pipolle ja hanskoille on käyttöä. Talviaika on kiipeilyllisesti sesonkiaika, ja se näkyi. Kallion suosituimmat reitit olivat takuuvarmasti varattuina jos oli nukunut aamulla pitkään tai muuten vaan tehnyt hieman myöhäisen lähdön.

Chulilla tarjoaa kaiken tasoisille kiipeilijöille jotain. Kunnolla paikallisen kiipeilyn makuun pääsee kuitenkin vasta 7a tasolla ja mielestäni hienoimmat, hieman päällekkäät reitit alkavat 7c:n tienoilta. Alueen vaikein reitti on tällä hetkellä 8c+, joten koville lähetystyöntekijöillekin riittää tekemistä. Pitkät reitit ovat mentaalisesti ja fyysisesti haastavia, mutta nautinto on sitäkin suurempi ankkuria klipatessa. Euroopan talvikohteista Chulilla on hyvä vaihtoehto huonoja säitä pakeneville köysikiipeilijöille.

Kanjonin pääsektori, El Oasis kuvan vasemmassa laidassa", Kuva Valteri Pulkkinen

lisähaasteensa ja sivuttaisia siirtymiä tekevillä reiteillä kitkavoiman määrää kannattaa pyrkiä vähentämään muutamalla pidennettävällä jatkolalla.

Omaa maksimitasoa lähestyvissä on-sight-teissä vastaan tulevat levot tuli usein käytettyä hyödyksi, mikä johti Chulillan reiteillä helposti puolittautumiseen suorituksiin. Ensimmäisten päivien aikana kiipeilyt tuntuivat

Lämpötilat pysyivät päivisin koko Chulillassa oleskelumme ajan 15 - 22 celsiusasteen välissä eikä yhtenä päivänä satanut. Päivisin oli lämmin ja öisin kylmä. Aurinko laski noin kuuden aikoihin. Pilvettömänä ja tuulettomana päivänä etelään osoittavat sektorit olivat lähinnä lomakiipeilyä ja fiilistelyä varten. Suuri osa sektoreista on kuitenkin jatkuvasti tai lähes ko-

Katso lisää:

chullaclimbing.com

valenciaclimb.com

"Joulupakolaiset Espanjassa" Youtube-kanavalla:

Rannari, Tekijä: Kari Holkko

TUOMO VAINIO
5.14
OFF

RED CHILI DURANGO VCR 80€
OCUN WEBEE 1 53€
MANTA PANT 70€
DOMINATOR 9.2MM 1 JA ¼ KÖYSI 60M/165€ 70M/205€ 80/220€

BOULDERTEHTAS
BOULDERTEHTAS OY
WWW.BOULDERTEHTAS.FI

PUH. 010-2818999
RUUKINKATU 4
20540 TURKU

TILAA TUOTTEET KÄTEVÄSTI VERKKOKAUPASTA!
WWW.BOULDERTEHTAS.FI

OCUN
Red Chili
roca
ARCTERYX
WILD COUNTRY
FIVE TEN

Suomen Urheilukiipeily ry

SUOMEN URHEILUKIIPEILY RY.

Suomen Urheilukiipeily ry. on Helsingissä 22.1.2014 perustettu kaupallisten hallien yhdistys. Yhdistyksen tarkoituksena on seinäkiipeilyn turvallisuuden edistäminen Suomessa. Yhdistyksen jäseninä ovat kaupalliset kiipeilyhallit ympäri Suomea.

Yhdistyksen jäsenet: Tampereen Kiipeilykeskus, Oulun Kiipeilykeskus, Helsingin Kiipeilykeskus, Kiipeilyareena, Voema (Kuopion Kiipeilykeskus), Jyväskylän Boulderpaja, Bouldertehtas Turku sekä pääkaupunkiseudun Boulderkeskus BK.

2016 hallituksen kokoonpano: Sampsu Aronen pj, Oskari Sneek varapj. Ja koulutusvastaava, Sakari Tiuraniemi sihteeri, Henrik Suihkonen tiedottaja, Henna Mäkinen rahastonhoitaja, Janne Sievänen koulutus- ja kilpailuvastaava.

Ensimmäisenä turvallisuutta lisäävänä toimena yhdistys otti viime vuoden aikana käyttöön kansallinen varmistuskorttijärjestelmän, se kehitettiin yhdessä SKIL:n kanssa. Yhdistys kerää varoja varmistuskortteja myöntämällä, ja nämä varat käytetään kiipeilyn näkyvyyden lisäämiseen ja mm. kilpakiipeilyn edistämiseen. Boulderliigaa tuetaan yhdistyksen varoista. Yhdistys kehittää kaupallisten hallien henkilökunnan koulutusta yhdessä Kiipeilyliiton kanssa.

Tavoitteena on saada kaikki maamme kaupalliset hallit mukaan yhdistykseen, ja turvata hallien toiminnan laatu ja harrastajien turvallisuus lajin kasvaessa.

Lisätietoa: <http://urheilukiipeily.fi>

Lofootit

Äntligen – en guidebok för bouldering i Lofoten!

2016 är den här – den första guideboken till bouldering i Lofoten i Nordnorge! Det är den svenske klättraren, fotografen och skribenten Jonas Paulsson – numera bosatt i Henningsvær i Lofoten – som har tagit på sig uppgiften att presentera den fantastiska bouldering som Lofoten bjuder på.

Bouldering in Lofoten (boken ges ut på engelska) presenterar över 20 olika områden, från Svolvei i öst till Bunes på Moskenes i öst, och totalt handlar det om över 500 boulderproblem, samtliga beskrivna i text och bild. Boken är på ca 300 sidor och kommer självklart också att bjuda på massor med inspirerande bilder. *Bouldering in Lofoten* kommer att finnas i butiker i maj. Mer information hittar du också på lofotenbouldering.com

HIIHTOALPINISMI

Teksti ja kuvat: Joonas Kortelainen

Hiihtoalpinismi, ehkä suomalaiselle paremmin randohiihtona tai hiihtovaellukseksi tunnettu laji, on keskieuropasta lähtöisin oleva tapa liikkua sujuvasti vuoristossa lumen aikaan. Lajia voisi kuvailla yhdistelmäksi maastohiihtoa, laskettelua ja kiipeilyä.

Hiihtoalpinismi on saanut syntynsä keskieuropaan jäätikköjääkäreiltä. Armeijoiden jäätikköjääkärit käyttivät suksissa nousukarvoja ja monon kannasta aukeavia siteitä liikkua vuoristossa. Sotilaiden kesken järjestettiin hiihtokilpailuja vuoristossa jo 1900-luvun alussa joihin sisältyi hiihtämistä ylämäkeen, laskemista sekä ampumista. Myöhemmin tästä haarautuivat ampumahiihto ja hiihtoalpinismi omiksi lajeikseen.

Monelle harrastajalle keskeisintä lajissa on turvallinen ja sutjakka liikkuminen vuoristossa. Toiset taas nousevat vuoria päästäkseen laskemaan koskematon puuteria, jyrkkiä kuruja tai muuten vaan hienoja mäkiä. Jokatapauksessa vuorten kiipeäminen omin voimin hissikyödin sijaan ei ainoastaan tunnu palkitsevalta, vaan avaa myös valtavan määrän hiihdettävää aluetta.

Mikäli pelkkä harrastaminen ei riitä, lajissa voi kilpailla aina MM-tasolle asti. Kilpailuja järjestetään eniten keskieuropassa mutta myös Pohjois-Amerikassa ja pohjoismaissa

on kilpailutoimintaa. Lajin kovin kärki tois-taiseksi tulee Alppimaista, sillä lajin pitkät periteet ja harrastusmahdollisuudet suovat hyvät olosuhteet kehitymiselle. Useat kärkipään menijät ovat täysipäiväisiä ammatturheilijoita. Hiihtoalpinismi odottaa pääsyä myös Olympialaisiin.

Hiihtoalpinismi on kilpailulajina kiehtova sen monimuotoisuuden vuoksi. Ylämäet ovat pitkiä ja niissä etenemisvauhti on suhteellisen hidasta. Toisaalta alamäet ovat usein jyrkkiä, teknisiä ja vauhdikkaita. Valitsevat sää- ja lumiolosuhteet luovat omat haasteensa etenkin alamäkiin, jotka ovat lähes poikkeuksetta rinteiden ulkopuolella. Kilpailutilanteissa nousukarvojen irrottamiset ja kiinnittämiset ylä- ja alamäkien välillä tuovat myös oman mausteensa kiperään kilpailuun.

Kilpailutyyppinä on pääosin kolme; normaalikilpailu, vertikaalinen sekä sprintti. Normaalikisat ovat joko yksilö- tai joukkuekilpailuja (kahden tai kolmen hengen joukkue), jossa noususumma on pääosin 1400-1900m välillä (2000-2500m joukkuekisassa), koostuen 4-6 erillisestä laskusta ja noususta. Vertikaalikeskustaan pelkäänsä yksittäiseen korkeuseroltaan 500-1000m korkean mäen ylämäkeen käytetty aika. Sprinttikisoissa radat ovat lyhyitä, kestoltaan vain 3-4 minuuttia. Lisäksi on olemassa useamman päivän etappikilpailuja, pitkän matkan kilpailuja, sekä viestejä arvokisoissa.

Lyhyet sukset eivät ole pahasti tiellä kiivetessä.

Sukset ovat luonteva muoto liikkua vuoristossa lumen aikaan.

Kilpailuissa arviolta 85% menee ylämäessä, 10-15% alamäessä ja loput vaihdoissa.

Lajissa hyöttyä hyvästä hapenotto- ja voimavaroista, korkeasta teho/paino-suhteesta, sekä hyvästä hiihtotekniikasta. Toisaalta taitava ja rohkea laskija pystyy kuroma isonkin eron umpeen hitaammin laskevaan kanssakilpailijaan pitkissä ja teknisissä laskuissa. Vaihtotekniikat huippuunsa hallitseva hiihtäjä saa vaihdoissa "ilmaisia sekunteja" jotka voivat olla ylämäessä kovan työn takana saada kiinni. Lajin monipuolisuuden vuoksi kilpailuissa voivat pärjätä varsinkin monen

tyyppiset hiihtäjät. Lajin huipulla kilpailu on äärimmäisen kovaa ja kärkevät ovat yhdistelmä huippuunsa viritettyä kestävyttä, taloudellista tekniikkaa, syöksylaskijan taitoja sekä iso annos rohkeutta.

Maailmalla lajin kuuluisin edustaja lienee Katalonialainen Kilian Jornet. Kilianin suoritukset ja saavutukset vuoristolajien parissa puhuvat puolestaan. Hän on pitkään ollut niin hiihtoalpinismin kuin vuori- ja ultrajuoksun huipuilla. Yhdessä Emelie Forsbergin kanssa, he ovat tuoneet vuoristossa kevyesti liikkumisen iloa näkyville isolle osalle maailmaa eri medioiden kautta.

Hiihtoalpinismin kilpailullinen aspekti on vauhdittanut ja ohjannut välinekehitystä niin suksi-, väline-, kuin vaatepuolellakin. Monet kilpamonojen ja suksien prototyyppien innovaatiot ovat siirtyneet harrastajien välineisiin. Nykyään kaupan hyllyltä voi esimerkiksi ostaa monot, joilla onnistuu niin hiihtäminen kuin luonteva talvikiipeilykin.

Lajin kilpailuissa suositaan erittäin kevyitä useimmiten hiilikuiduista valmistettuja monoja ja suksia. Sukset painavat siteineen noin 1,5kg/pari ja kevyimmät monot noin 1kg/pari. Hiilikuidun ansiosta kevyet välineet ovat kuitenkin painoisikseen yllättävän suorituskykyisiä myös alamäessä. Mohairista valmistetut nousukarvat liukuvat lumella hyvin ja pitoa löytyy reippaasti jyrkän ylämäen hiihtämiseen. Vuoristossa liikkua hiihtovälineiden ja vaatteiden rinnalla tärkeimmät ovat kuitenkin lumiturvallisuuksivälineet sekä tieto ja taito osata käyttää niitä.

Suomessa harrastuspaikat rajoittuvat etelässä pitkälti laskettelukeskuksiin, mutta Lapissa riittää hyvinkin paljon hiihtomaastoa. Etelän hiihtokeskukset eivät ehkä tarjoa suuria elämyksiä seikkailun suhteen, mutta mäkitreeni nousukarvoilla kasvattaa kuntoa hyvin isompia tavoitteita varten. Lapissa Ylläksen ja Pyhän takamaastot alkavat olla tuttuja paikkoja suurimmalle osalle hiihtovaeltajista. Norjan ja Ruotsin puolella riittää hiihdettävää jo muutamaksi elämäksi.

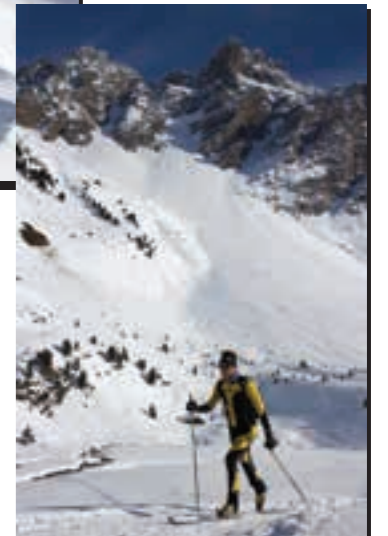
Kotimaassa kilpailuja ja testitapahtumia järjestetään tänä vuonna Ylläksellä ja Pyhällä. Sarjoja löytyy sekä harrastajille, että tosissaan kilpaileville. Kisojen yhteydessä on mahdollisuus tutustua välineisiin ja

Sprinttikilpailun karsinta

Jyrkät linjat vaativat niin taitoa, kuin rohkeutta kisoissa jos aikoo kamppailla kärkisijoista.

Kevyillä varusteilla liikkua vuoristossa energiaa jää enemmän itse kiipeilyyn tai laskuun.

Lisätietoa: www.hiihtoalpinismi.net

Lyhyet sukset eivät ole pahasti tiellä kiivetessä.

Tavisten matka SM-köysikisoihin

- tarina tavoitteellisesta treenaamisesta

Salmisaaren kisaseinä oli pullollaan hyviä treenireittejä.

Eikö greidit nouse ja oma kehittyminen junnaa paikallaan? Tarvitsisitko hieman piiskaa, neuvoja ja jonkin konkreettisen tavoitteen treenaamiseen? Siltä meistäkin tuntui, mutta onneksi apu oli lähellä. Syksyllä 2015 päätimme lähteä haastamaan itseämme ja katsoa, millaista kehitystä saisi aikaan noin kahden kuukauden systemaattisella treenaamisella valmentajan avulla. Tavoitteena oli paitsi oman kiipeilytason nostaminen, myös köysikiipeilyn SM-kisat Helsingin Kiipeilykeskuksessa lokakuussa.

Teksti: Emmi Rautkylä, Nora Isomäki ja Tiina Merikoski
Kuvat: Sami Laakkonen ja Emmi Rautkylä

”Hei olen Nora, olen kilpiluaddikti”

Idea liidin SM-kisoihin tähtäävästä valmennusryhmästä syntyi Noralla, joka ehdotti asiaa Kiipeilyurheilijoiden hallitukselle ja Kiipeilyareenalla valmentavalle Oskari-le. Nora oli käynyt yksilövalmennuksessa ja osallistunut SM-kisoihin jo edellisellä vuonna, mutta porukalla treenaaminen tuntui kilpailemisesta nauttivasta Norasta paremmalta keinolta madalta kisoihin osallistumisen kynnystä ja kasvattaa kansakisaajien määrää. Mikäli ”taviskiipeilijät” innostuisivat treenaamaan ja haastamaan Suomen huiput, saataisiin kiipeilyn taso Suomessa nousuun.

Koska aikuisten valmennusta oli kyselyä jo pitkään, seura lähti innolla mukaan projektiin. Ammattivalmentajaksi opiskelevaa Oskariakaan ei tarvinnut kahta kertaa houkuttella kokeilemaan valmennusmetodejaan käytännössä. Valmista reseptiä Oskarilla ei ollut, mutta ryhmämme lupautui rohkeiksi koekaniineiksi Oskarille.

Mukaan ilmoitautui 8 eritasoista harrastelijakiipeilijää, 3 miestä ja 5 naista, ja valmennus potkaistiin elokuussa käyntiin Kiipeilyareenalla.

Tavoitteet korkealla tai ainakin ensimmäisellä klipillä

Meininki oli Salmisaaren katossa heti ensimmäisestä tapaamisesta alkaen. Aloitimme käymällä läpi tavoitteita ja odotuksiamme tulevalle reilun kahden kuukauden treenijaksolle. Me kaikki olimme kiipeilleet jo useampia vuosia, mutta varsinaisen systemaattinen treenaaminen oli uutta.

Monella valmennusperiodin tavoitteet liittyivät konkreettisesti greideihin. Tavoitteena saattoi olla esimerkiksi oman kiipeilytason parantaminen 6b:stä 7a:han, tai 7b:stä 7c:hen. Oskarin mukaan edellä mainitut greiditavoitteet olivat täysin realistisia, vaikka itsestä tuntui, ettei oma taso ollut kehittynyt pitkään aikaan juuri mihinkään.

Toisilla tavoitteet olivat abstraktimpia, kuten liidipelosta pääseminen, tai kaikkensa antaminen reitillä ilman että huutaa: ”ota köyteen”. Sovimmekin heti alkuunsa, että kireälle ei otettaisi. Myönnettäköön, että tästä tosin joskus hieman lipsuttiin, kun valkku ei ollut näkemässä.

Treeniryhmään osallistuvaa ja itsekin kiipeilyohjaajana toimivaa Tiinaa kiinnosti lisäksi, miten treenijakso muodostetaan ja minkälaisia asioita sen aikana tulisi tehdä.

Vaikka treenijakso oli vasta alussa, kisaakin hieman sivuttiin. Moni asetti tavoitteeksi, että pääsisi ainakin ensimmäiselle klipille tippumatta tai oksentamatta. Realistisia tavoitteita nekin.

Treeniä ja protskuja

Treeniohjelma eteni systemaattisesti kohti kisaa alkaen perusvoimasta ja päättyen kestävyden kautta maksimivoimaan. Ensimmäinen kuukausi kului lähes kokonaan boulderoidessa ja köyteen siirryttiin täysin vasta joitakin viikkoja ennen kisoja. Oskari suunnitteli meille niin lämpät kuin treenin sisällön ja kannusti jokaista pitämään kirjaa omasta kehityksestään.

Yhteiset treenit valmentajan kanssa olivat kerran viikossa, ja sen lisäksi jokaisen tuli itse pitää huolta noin 2-3 lisätreenistä samaa ohjelmaa noudattaen. Pikkuapinat olivat niin innoissaan, ettei treeneihin tarvinnut todellakaan pakottaa. Yksi valkun tärkeimmistä tehtävistä olikin pitää huolta, että apinat muistaisivat myös välillä levätä. Myönnettäköön jälleen, että välillä käytiin salaa treenaamassa.

Yksi suurimmista yllätyksistä valmennuskaudella olikin, miten oma keho reagoi treenaamiseen. Palautuminen oli usein hidasta, eikä silti malttanut jättää kiipeilyä väliin. Kasvispainotteista ruokavaliota noudattavat huomasivat joutuvansa kiinnittämään eri-

tyistä huomiota ruokansa sisältöön, koska keho vaati tavallista enemmän proteiineja.

Tavallista rankemmissa treeneissä myös kehonhuollon merkitys korostui. Veera piti meille kaksi sessiota, jotka pyrkivät lisäämään liikkuvuutta ja avaamaan jumejamme. Niin tuskallisia kuin Veeran tunnint olivatkin, olivat ne myös äärettömän hyviä ja tärkeitä.

Intoa ja epätoivoa

Treenikauden aikana fiilikset vaihtelivat innostuksesta epätoivoon. Peruskunnan kasvattamisvaihe ja ns. ”tuplanousut” motivoivat eniten, koska tulokset näkyivät nopeasti ja treenien jälkeen tiesi tehneensä. Maksimitreenit sen sijaan olivat henkisesti raskaita, kun jatkuvasti tunsaa saavansa seinältä pataa ilman selvää edistystä. Valmentajan tehtävänä oli kannustaa ja räätälöidä treeniä kunkin heikkouksien ja vahvuuksien mukaan, minkä Oskari tekikin äärettömän hyvin. Kun toinen laitettiin kiipeämään pitkää ja pystysuoraa seinää rau-

hallisen rytmin löytämiseksi, toisen tuli harjoitella fyysisiä kattoreittejä dynaamisuuden ja tempon kasvattamiseksi. Vaikka olimme kaikki hyvin erilaisia ja eritasoisia kiipeilijöitä, hyvän valkun ansiosta jokainen pystyi treenaamaan yksilönä osana ryhmää. Jälkikäteen arvostaa sitä, kun Oskari laittoi kiipeämään ”liian vaikeita reittejä”, vaikka itse olisi mielusti jäänyt mukavuusalueelleen.

Myös muun ryhmän tuki oli elintärkeää ja into tarttuvaa. Jos itsellä oli ollut rankka viikko tai huono päivä, murheet unohtuivat, kun pääsi viikon yhteistreenin kimpupun. Valmennuskauteen kuului tietenkin myös leikkimielistä kisailua – after-kaljoja ja saunaa unohtamatta. Kokoonnuimme kerran penkkiurheilemaankin eli kokkailemaan ja katsomaan vanhoja köysikiisäpätkiä.

Kuinkas sitten kävikään?

Lokakuun lopussa kisapäivä koitti Helsingin Kiipeilykeskuksessa Tapanilassa, eikä

Ylä vasen: Treenaamisen lomassa oli tärkeää myös levätä ja penkkiurheilla.

Ylä oikea: Kiipeilyn lisäksi treeniohjelmaan kuului kehonhuoltoa ja liikkuvuusharjoituksia.

Ala vasen: Karsintareiteillä pääsi kannustamaan ja seuraamaan muiden suorituksia. Finaalireitti kiivettiin onsigntina.

Ala oikea: Miesten molemmat karsintareitit olivat hankkilla ja naisten suoralla seinällä.

kukaan tippunut ennen ensimmäistä, toista tai vielä kolmattakaan klippiä. Myös ruuat pysyivät sisällä, vaikka jännitys olikin melkoinen. Kisareitit olivat hienot ja supervaikeat, niin kuin SM-tasoiseen kisaan kuuluukin. Oli jännittävää katsoa läheltä huippujen kisaamista finaaleissa!

Meidän ryhmämme kisasuorituksia seurattaessa huomasi, että jokainen antoi kyllä kaikkensa. Ryhmästämme paistoi kuitenkin kisakokemuksen puute. Jotta jännityksen saisi muutettua suoritusta parantavaksi eikä heikentäväksi voimaksi, haastavia onsigntoja tulisi harjoitella selvästi enemmän.

Onsigntoja treenatessa törmää nopeasti siihen tosiasiaan, etteivät yhden kiipeilykeskuksen reitit vaihdu ihan niin usein kuin tarve vaatisi. Treenijä kannattaakin ulottaa mahdollisimman moniin eri halleihin ja erilaisiin seinäprofiileihin suorista ja positiivisista seinistä kattoreitteihin. Ryhmämme koki esimerkiksi erittäin hyödylliseksi hakea pari kertaa tuntumaa Tapanilan kisaseinään. On kuitenkin harmillista, ettei Suomessa ole kovin montaa tilaisuutta,

Vasen: Valmennusryhmä huojentuneena karsintojen jälkeen. Kuvassa vasemmalta Miikka Einsalo, Emmi Rautkylä, Saara Halme, Niko Hämäläinen, Oskari Skyttä, Nora Isomäki, Tiina Merikoski ja Abe Kaikkonen. Kuvasta puuttuu Minna Martikainen.

Oikea: Kisarypistyksen jälkeen oli aika jälkipelien. Kuvassa vasemmalta Emmi Rautkylä, Miikka Einsalo, Saara Halme, Abe Kaikkonen, Tiina Merikoski, Niko Hämäläinen, Minna Martikainen, Oskari Skyttä, Nora Isomäki ja Veera Turkki.

"Myös muun ryhmän tuki oli elintärkeää ja into tarttuvaa. Jos itsellä oli ollut rankka viikko tai huono päivä, murheet unohtuivat, kun pääsi viikon yhteistreenin kimppuun."

joissa pääsee harjoittelemaan uusia reittejä nimenomaan kisaolosuhteissa. Kisatilanne kun on aina erityinen jännittävyytensä vuoksi.

Vaikka valmennustiimimme otti tasaisen varmasti loppupään sijoitukset haltuunsa, kokemus oli huikea ja tsemppi ryhmän sisällä kesti viimeiseen muuviin asti. Heti kisojen jälkeen olo oli varsin tyhjä: tässäkö tämä oli? Helposti sortui myös miettimään, mitä olisi voinut tehdä paremmin ja epäilemään, tekikö karsintareiteillä todella maksimisuorituksensa. Mitä jos...? Mutta pelin henki on se, että jokainen saa vain yhden mahdollisuuden reittiä kohden. Valitettavasti tehdyt virheet kostautuvat.

Muutaman päivän jälkeen, kun pahin kisajännä oli ohi, pystyi asettamaan asiat perspektiiviin, ja tajusi, kuinka paljon valmennuskauden aikana oli kehittynyt kiipeilijänä. Vaikkei kisamenestystä tullutkaan, täytyy muistaa, että oli se vain osa tavoitteesta. Greidit paranivat joka apinalla, joten kiipeilytaso oli kuin olikin noussut valmennuksen tiimellyksessä. Kuin itsestään omaan kiipeilyyn oli tullut varmuutta sekä rohkeutta kokeilla vaikeampia reittejä. Joh-

tuiko se sitten kasvaneesta voimasta, parantuneesta tekniikasta vai siitä, että oli oppinut löytämään levot ja kiipeämään taloudellisemmin? Varmaankin kyse oli kaikkien edellämainittujen summasta. Mukavuusalueen laajentuminen ulottui myös ulkokiipeilyyn, mikä näkyi mukavasti loppuvuoden tikkilistassa.

Ensi vuonna uudelleen

Onnistuneen valmennuksen resepti on yksinkertainen: tarvitaan innostunut, asiansa osaava valmentaja, mutta työ pitää jokaisen kuitenkin tehdä itse. Ero normaaliin treenaamiseen nähdän on selvä. Kun ammatillainen laatii treeniohjelmaa, ja valvoo sen noudattamista, tulee harjoitteluun punainen lanka eikä aikaa tuhraannu turhaan miettimiseen ja "seinällä sekoiluun". Valku myös katsoo, ettei valmennettava ylitreenaa itseään epäkuntoon liialla innostuksellaan.

Jokainen valmennustiimiläinen on yhtä mieltä siitä, että treenijakso oli onnistunut. Tällaista tavoitteellista treeniä tarvitsi säännöllisin väliajoin. Entäs kisat sitten?

"Ehdottomasti lähdän uudestaan niin kauan kunnes mulle sanotaan, ettei tarvitse tulla!" Nora kiteyttää.

Vastaava Kiipeilyurheilijoiden SM-kisavalmennusryhmä tullaan varmasti perustamaan ensi vuonnakin. Kisailu ei välttämättä kiinnosta kaikkia, mutta se on hyvä tapa haastaa itseään ja antaa treenille tavoite, vaikei kärkisijoja kolkuttelisikaan. Luopamme myös kartoittaa mahdollisuutta lähteä porukalla hakemaan kisakokemusta esimerkiksi Ruotsista.

ONNISTUNEEN VALMENNUKSEN RESEPTI ON YKSINKERTAINEN: TARVITAAN INNOSTUNUT, ASIANSA OSAAVA VALMENTAJA, MUTTA TYÖ PITÄÄ JOKAISEN KUITENKIN TEHDÄ ITSE.

Makak otteet
Makak treenipalkit 12,50

Rock Empire
Streak valjaat 44,00
Valjassetti 59,00

Rock Empire
mankkasetti 16,00

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaotteille 69,00

kaksiakseliset carnut
Rock Empire Axel 46,00/kpl

Rock Empire
Edlinger 10,2mm x 60m 129,90
Edlinger 10,2mm x 50m 109,90

Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 69,00

Garra First - aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 49,00

Kerhovaljaat
Speedy 35,00

Austri Alpin No.mad kasi 28,00
Rock Empire Ascender 46,00

Kypärät
alk. 49,50

Köysipussi
Zora 25L 19,90

Rock Empire Spectrum, musta
-kiipeilyyn, työ- ja pelastuskäyttöön
-tukevat ohjaajanvaljaat 79,00

Jäähakku Chakan 59,90, **jääraudat Machki** 79,90

ROCK EMPIRE, BLACK DIAMOND, PETZL, BEAL, BOREAL, AUSTRI ALPIN

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157
Hämeentie 40, 00500 Helsinki
www.mountainshop.fi

Point Perpendicular. Kuva Robert Dun

Point Perpendicular

AUSTRALIA

Teksti Katariina Rahikainen

Puolentoista vuoden Auzzi-asumisen jälkeen pääsin vihdoinkin kiipelemään Point Perpissä. Muutama suunniteltu viikonloppu oli aiemmin kariutunut yleensä sääolosuhteiden vuoksi. Paikalla tuli kerran tosin käytyä ihailmassa maisemia, sateisena viikonloppuna ja ilman kiipeilyaikomuksia.

Point Perpendicular sijaitsee Beecroft -nimisen niemenkärjen päässä, Australian kaakkoisosassa, noin kolmen tunnin ajomatkan päässä Sydneystä. Viereinen lahti on suosittu loma-alue Jervis Bay. Beecroft on merivartioston omistuksessa, ja toimii samalla ampumaratana. Tai siis, pommeja siellä lähinnä mereltä käsin räjäytellään. Siellä on myös majaka, joka oli toiminnassa 1889–1993, sekä upeat maisemat. Hyvään aikaan sinne sattuessaan merellä voi bongata valaita tai delfiinejä. Valas-kausi oli valitettavasti meidän vierailun aikaan jo ohi, mutta kaksi delfiniparvea nähtiin etenemässä meressä pomppien. Oli aika hienoa nähdä delfiinejä livenä muutakin kuin Särkänniemen delfinaariossa!

Niin, ja sitten se kiipeily. Point Perpendicular on hiekkakivestä koostuva, pääosin trädikallio. Kivenlaatu on vaihtelevaa – yhden reitin aikana voi kiivetä lkaikkea käsiin murenevan ja pomminvarman kivenlaadun välillä. Sporttireittejäkin sieltä löytyy, ja osa niistä on jopa uudelleen pultattu kunnon liimapulteilla. Epäilyttävän vanhoja viritelmiä löytyy kuitenkin vielä – korroosio ei ole mitenkään yllättävää suomalaisessa meri-ilmassa. Pointissa voi kiivetä sporttireittejä vaikka koko päivän, jos laskeutuu tietyille hyllylle ja tikkaa ylös vain sporttireittejä – ehkä aivan toppausreittiä lukuun ottamatta päivän loppuksi. Kiipeily on pääosin vertikaalia tai släbiä, ja varmistuksia saa pysty- ja vaakahalkeamiin tai poketteihin. Osissa reiteissä hiekkainen kivi on aika jännittävän tuntuista – ei ole ihan varma että lipeääkö käsi otteelta vai ei, tai jääkö ote kenties käteen. Välillä tuntuu, että kiipeää ihan likaista reittiä. Toisissa kohdin sitten kivi on hioutunut niin vahvaksi, että likaiset ajatukset eivät käy mielessäkkään. Reitit ovat pääosin helppoja, osa huonoilla varmistuksilla tai pitkillä varmistusväleillä. Topokirjassa on vain muutamia vaikeampia (Suomen yläseis-koja) reittejä, joilla on vain harvoja nousuja tai joista ei ole kovin paljon infoa tarjolla. Pointiin mennäänkin yleensä kiipeämään helppoa mutta jännittävää trädidiä. Kivenlaatu ei yllä lähellekään Arapilesin tai Grampian-sin vastaavaan.

Paras aika Point Perp -vierailulle on Australian kesällä, eli loka-maaliskuussa. Periaatteessa Point Perpendicularissa voi kiivetä läpi vuoden – mutta käytännössä se ei aina ole mahdollista. Niemenkätki on yleensä avoinna vain viikonloppuisin ja kaikkina Australian pyhäpäivinä sekä koulun loma-aikoina. Aukiolo kannattaa kuitenkin varmistaa vielä soittamalla paria päivää etukäteen, koska joskus ampumaharjoitteita on suoritettu myös viikonloppuisin. Koululaisten loma-aika on myös otollinen aika suunnitella vierailua, koska Point on yleensä silloin paremmin auki – mutta leirintäalue on silloin usein täynnä. Puhelimeen vastaavat vartijat eivät kuitenkaan ole kovin hyvin perillä pidemmän välin aikatauluista.

Kova tuuli (varsinkin talvella) rajoittaa kiipeilyä ja tekee siitä epämuksuaa sekä todella kylmää – sen voimakkuuden tajuaa vasta niemenkärjessä ollessaan. Laskeutumisköyttä on vaikea saada alas sinne minne pitää ilman lisäpainoa, ja kiipeilykaverin kuuleminen muuttuu mahdottomaksi. Pointissa enemmän kiivenneet kaverit ovat sanoneet kiipeävänsä talvella yleensä muualla. (Sporttialue Nowra on vain reilun puolen tunnin ajomatkan päässä "sisämaassa", ja siellä tuuli ei haittaa yhtään). Kelin ollessa hyvä Pointissa voi kiivetä talvellakin.

Point Perp -vierailun aikana oli aurinkoinen kesäpäivä, ja vaikka tuulivoimakkuus ei ollut kova, kiipeilykaveria oli silti vaikea kuulla. Usein joku toinen ryhmästämme välittikin viestin alas kakkoselle. Yksi jos toinenkin sai "hienot" auringonpoltamat, vaikka pääosin varjossa oltiin.

Pointiin kannattaa ottaa mukaan tuplat sekä camuista että kiiloista – osan niistä saattaa nimittäin joutua käyttämään ankkuriin. Helpoin (ja nopein) tapa laskeutua alas hyllylle on kuitenkin "porkkanapultteihin" rakennettu ankkuri. Luonnollisesti kannattaa tarkistaa pulttien kunto ensin... Pulttilevyjä kannattaa ehdottomasti ottaa mukaansa Pointissa vieraillessaan (niitä, jotka klipataan porkkanapultteihin ennen kuin niihin voi klipata jatkoon). Pultteja voi olla joskus hyvin vaikea löytää – esteettisyys onkin yksi syistä, joiden takia porkkanapultteja suositaan. Osa porkkanapultteista on vain kalliin hakattu, osa liimattuja. Kyseisiä pultteja

ei saa koittaa vetää ulospäin kun ne on suunniteltu kestäämään sivulle (tai alaspäin) vetävää voimaa. Staattinen köysi jonka voi fiksata laskeutumisankkuriin ei välttämättä ole huono juttu jos jostain tuleekin pakit tai jotain sattuu – on ainakin varatie hyllyltä pois. 60m köysi kiipeilyyn on yleensä riittävä.

Pelkästään Pointiin kiipeilyreissua ei mielestäni kannata suunnitella – ainakaan maailman toiselta puolelta. Australiasta löytyy niin paljon muutakin hyvää kiipeilyä. Helpohkosta trädistä eniten nauttiville se on kuitenkin oivallinen kohde ohikulkumatalla ainakin muutamaksi päiväksi – ja pelkän kokemuksen takia edes päiväksi kenelle tahansa kiipeilijälle. Huhu myös kertoo, että Pointissa on potentiaalia vielä vaikeille ensinouslyille poketeilla. Niin, ja sitten se paras juttu – 15 dollarilla saa laittaa teltan pystyyn kahdelle hengelle biitsin viereen, leirintäalueella jonka nimi on Honeymoon Bay. Kiipeilypäivän jälkeen voi hypätä mereen huuhtomaan hiet ja ihaila maisemaa sekä onneaan etsiviä pelikaaneja.

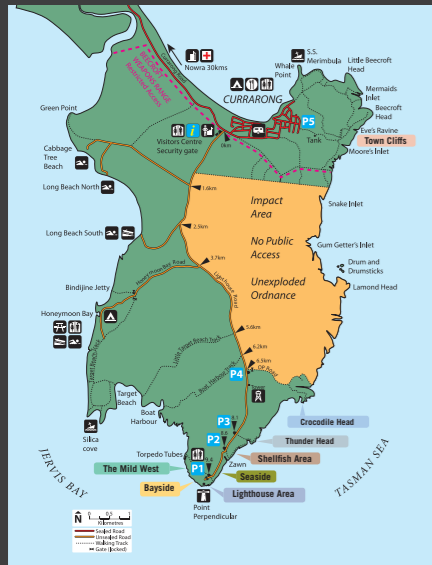
Tom liidaamassa reittiä Urban spaceman (14), kuva Kata Rahikainen

Australian vaikeusasteet (fr/aus):

- 19 = 6a
- 20 = 6b
- 23 = 7a
- 25 = 7b
- 27 = 7c
- 29 = 8a

Kirjoittaja asuu Sydneyssä ja ulkokiipeilee viikonloppusoturina pääosin Blue Mountainsilla tai Nowrassa. CAMU sekä Kailas tukevat hänen kiipeilylämätapaansa. Lisää Point Perpistä voi lukea www.point-perp.com. Kata suosittelee Pointin kypärän ottamista mukaan – kypärättömyys tuulisella trädikalsilla johtuu huonosta muistista ja osittain spontaanista reissusta. Katan seikkailuista voi lukea blogista www.camu.fi.

Topokirjan kartta: Robert Dun

Point Perp, Kata kiipeää reittiä Grey Mist, aus 17. kuva Erin Leigh

Ben valmistautumassa. Takana porkkanapultteihin rakennettu laskeutumisankkuri. Kuva Kata Rahikainen

Slackline. Tomin yläpuolella hieman hiekkainen sporttikattoreitti Superstyling (25/7b). kuva Kata Rahikainen

Kiipeilykamut jo alhaalla. Kuva Kata Rahikainen

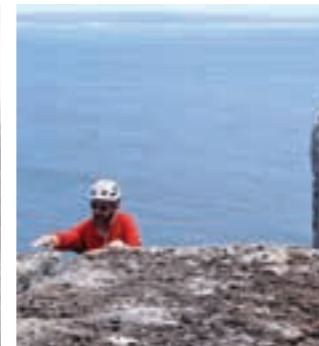
Area	0-18			19-23			24+		
	0-18	19-23	24+	0-18	19-23	24+	0-18	19-23	24+
The Mid West	39	3	1						
Bayside	68	23	9						
Lighthouse Area	23	35	7						
Seaside	14	24	18						
Shellfish Area	19	22	8						
Thunder Head	26	15	1						
Crocodile Head	4	4	0						
Town Cliffs	20	27	3						
The Lower Cliff	37	12	0						

Area	Routes	KEY					Route Length (Average)	Approach Time (Minutes)
		★	★★	★★★	★★★★	★		
The Mid West	43	6	1	0	15	7	0	10m
Bayside	100	18	7	1	53	13	13	20m
Lighthouse Area	67	8	11	2	23	7	6	25m
Seaside	57	9	8	5	35	29	2	30m
Shellfish Area	49	5	3	1	21	27	1	25m
Thunder Head	42	6	5	2	15	10	3	25m
Crocodile Head	8	0	2	1	3	0	0	30m
Town Cliffs	50	11	2	0	6	48	0	30m
The Lower Cliff	50	5	0	0	11	45	1	60m

Kallion reitit: Robert Dun

Tom varmistaa Eriniä ylös. Kuva Kata Rahikainen

Tuntematon kiipeilijä toppaamassa reittiä Man over board (16). Kuva Kata Rahikainen

Anu Korosuo

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Saku viihtyy parhaiten pitkillä reiteillä, ja mieluiten vielä yksin, jolloin kukaan ei ole näkemässä jatkoista vetämistä. Mies on kiipeilyn sekatyöläinen ja tällä hetkellä suuri osa ajasta kuluu näppiksen takana kirjaprojektin parissa. Vapaa-aikanaan Saku etsii pehmeitä greidejä ja halpaa vehnäolutta.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Sakun palat

Juoksen viinitarhojen keskellä, auringon laskiesuorien taakse. On tammikuun alku, mutta siitä huolimatta maisema on kuin postikortista. Ruoho on vihreää eikä lunta näy missään, horisontissa kohoavaa Schneebergiä, eli "lumivuorta" lukuun ottamatta. Romanttiset mielikuvat sikseen, perseestähän se juokseminen on kauniissakin maisemissa. Tosin nyt kun saa valita, niin mieluummin juoksen Mödlingissä kuin Korsossa.

Riippumatta siitä missä maassa olen kulloinkin asunut, olen käynyt lenkillä aina ennen isoa nousua. Siis ihan useammankin kerran. Jotenkin pidän ajatuksesta, että jos tulee pakit, niin se ei ainakaan ole siitä kiinni ettenkö olisi kunnossa. Kaunis ajatus joka valittavan usein on myös jäänyt ajatuksen tasolle.

Nyt en juokse minkään tietyn reitin takia. Tietyllä tavalla voisi ajatella, että maksan nyt hintaa Itävallan panimokulttuuriin tutustumisesta. Se ei kuitenkaan ole tärkein syy lähteä lenkille. Juoksen sen takia että voisin vielä joskus kiivetä jotain, jolla olisi jotain merkitystä.

Pari viikkoa sitten kiipesin t-paidassa auringonpaisteesta pilvien yläpuolella. Jyrkkää kalkkikiveä, mahtavat maisemat, hyvää seuraa. Se oli hieno päivä, mutta ei eronnut edellisestä viikonlopusta mitenkään. Kiipeilystä on tullut yhtä puuterilaskua. Kivoja päiviä, joita ei vuoden päästä enää muista. Yhtä hyvin voisi vetää kaljaa lähiöbaarissa.

Joskus pidin 8a:n kiipeämistä merkityksellisenä. Itse asiassa muistan vielä ajan jolloin unelmoin että joskus pääsisin 7a:n reitin. Eka 7a olikin ihan oikeasti kova juttu, muistan sen edelleen hyvin. Jos sinun unelmasi on kiivetä 8a, tai jokin muu numero, olet onnellinen. Sen unelman toteuttaminen on nimittäin aika halpaa ja turvallista.

Viimeisimmän 8a:ni muistan parhaiten sen takia että Jarmo oli mukana kiukuttelemassa. "Kuin menkainen nainen", kuten hän itse asian ilmaisi. Ja kyseistä päivää paljon hienompaa oli nähdä Jarmo pari kuukautta myöhemmin kiipeämässä merkityksellisiä reittejä, joissa numerolla ei ole mitään merkitystä. BK-Jarmo on kuitenkin aika suuren osan elämästään harrastanut numerokeskeistä kiipeilyä.

Jossain vaiheessa keksin, että minun kannattaa vähän niin kuin huijata itseni reiteille, jotka eivät välttämättä tunnu nyt niin järkeviltä, mutta jotka myöhemmin tulevat olemaan tärkeitä. Tilasin esimerkiksi hetki sitten Yatesilta järeän rintaräkin. Tiedättekö, se malli mikä painaa itsessään jo pienen trädin verran. En osaa vielä yhtään sanoa missä sitä käyttäisin, mutta sen tiedän, että silloin kun sitä tarvitsen, kiipeän jotain sellaista mitä en ihan heti unohda.

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2016

pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Kaisa Rajala, Hanna Hesse ja Juho Hirsimäki.

SKIL JÄSENSEURAT

- BK CLIMBERS ry. HELSINKI
- CLIMBING CLUB ry. PORI
- CLUB ALPIN SAVONLINNA ry.
- HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
- HELSINGIN NMKY ry.
- HIGH SPORT VAASA ry.
- HIRVENSALMEN URHEILIJAT ry. (kiipeilyjaos)
- HYVINKÄÄN KIIPEILYSEURA RY. HYVINKÄÄ
- HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
- JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
- KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
- KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
- KIIPEILYSEURA ORANKI ry, HELSINKI
- KIIPEILYKERHO KIILA ry, KOUVOLA
- KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
- KIIPEILYN VUOKSI ry, IMATRA
- KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
- KIRKKONUMMEN SEUDUN KIIPEILIJÄT ry.
- KIRKKONUMMI
- KLONDYKE WALL ry. KERAVA
- KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
- KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
- KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
- LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.

- LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry. TURKU
- MURIKKA RY., SEINÄJOKI
- OULUN CAVE RY.
- OULUN KIIPEILYSEURA 91. RY.
- PROJEKTI RY. JYVÄSKYLÄ
- RIIHIMÄEN KIIPEILIJÄT RY. RIIHIMÄKI
- ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
- SKEY ry. HELSINKI
- SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
- SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
- TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
- TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO HELSINKI
- TEAM PANIC ry, PORVOO
- TORNIOHAVAT ry. TORNIO
- TURUN NMKY ry.

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot löytyvät SKIL www-sivuilla.

SKIL postiosoite:
Suomen Kiipeilyliitto ry.
Erätie 3
00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO –kurssivastaava:

Jari Koski
jari.koski@climbing.fi
gsm. 040 -586 8123

KTO -kurssia ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mielellin e-mail:lla.

Liiton toimisto VALO-Lajipalvelut on lajiliittojen yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa liiton toiminnasta sekä apua Sporttirikisteri- ja lisenssiasioissa.

Puh. (09) 3481 2005
Email: lajipalvelut@valo.fi
Fax: (09) 3481 2602
Käyntiosoite: VALO-talo 7. krs, Radiokatu 20 00240 Helsinki
Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 VALO
Lisätietoja VALO-Lajipalvelut-toimistosta: http://www.slu.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

Valo on Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluorganisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvien urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYYNTI
SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL www-sivuilta; climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI
Kiipeilylehden seuraava numero ilmestyy lokesäkuussa 2016, lehden aineistopäivä on 10.5.2016

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJA-KURSSIT

2016 kevät:

- 12.-13.3. KTO 1 Helsinki TÄYNNÄ
- 19.3. KTO-koee Helsinki
- 19.-20.3. Jääkiipeilyohjaaja JKO (KKK1-jäämoduuli), Korouoma
- 26.-27.3. KTO 2 Helsinki
- 2.-3.4. KTO 1 Tampere
- 9.-10.4. KO 1 Helsinki
- 9.-10.4. KTO 1 Helsinki
- 23.-24.4. KTO 2 Helsinki
- 23.-24.4. KTO 2 Tampere
- 14.5. KO Koe ja -päivitys, Havukallio Hollola
- 15.5. KTO-koee Tampere
- 19.-20.5. KTO 1 Rovaniemi
- 26.-27.5. KTO 2 Rovaniemi
- 28.5. KTO-koee Helsinki
- 3.6. KTO-koee Rovaniemi
- 20.-21.8. KKK/RCI-koee Olhava

Syyskussa KTO 1, KTO 2 ja KTO-koee Helsinki, päivämäärät julkaistaan kevään aikana SKIL www-sivujen Tapahtumat-kalenterissa

KTO 3 kurssi järjestetään kysynnän mukaan 2016 Tampereen seudulla

Joensuu, Kuopio ja Mikkeli KTO -kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiseltä, pasi.penttinen@kaski.info

HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös kysyä yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2016:
KTO moduuli 1: 155
KTO moduuli 2: 155
KTO- koe: 100
KTO-kortin päivitys: 80
KTO 3: 175
K TO-3 päivitys: 100

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www-sivuston kurssihinnastosta. Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Kurssipaikat:
KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskuksessa www.kiipeilykeskus.com
KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen <http://www.marttinen.fi/>

KTO Joensuu; Pohjois-karjalan Opisto Niitylahti ja koulutuskallio Vuorivaara
KTO Rovaniemi; liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoja myös www.santasport.com
KTO Peräpohjan opisto, Tornio, <http://www.ppopisto.fi/etusivu>
KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka <http://www.basecampoulanka.fi/>

KTO 3-, SCI (KO)- sekä KKK- kurseille ja kaikkiin kokeisiin ilmoittautuminen on tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

ILMOITTAUTUMISET KURSSEILLE JA KOKEISIIN : KTO Helsinki: Jari Koski jari.koski@climbing.fi
KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi
KTO Tampere ja KTO 3: Kimmo Peltonen kt.peltonen@gmail.com
KTO Joensuu ja Mikkeli: Pasi Penttinen, pasi.penttinen@kaski.info
KTO Peräpohjan opisto, Tornio, koulutus@ppopisto.fi
SCI (KO): Jaakko Lehto jvlehto@iki.fi
KKK: Tuomo Pesonen tuomo.pesonen1@gmail.com
KO - ja KKK -kurseille Ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi

HUOM!
Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esimerkiksi diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta. Tänä aikana saat Kiipeilylehden 3 kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

nuva nuorisovalioikunta

Pohjoismainen Junnuleiri 2016 järjestetään 28.6-3.7. Ahvenanmaalla. Lisäinfoa tulee väällä SKIL www.sivuilla ja suoraan seuroille. Lisätietoja leiristä: Santeri Turkulainen; santeri.turkulainen@gmail.com

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi. "Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille" (Kaisa Härkönen) –opasta voi tilata VALO lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@valo.fi
Lisää infoa Nuorisovalioikunnan toiminnasta löydät nettisivuilta: www.climbing.fi.

Nuorisooasioissa ja tarvittaessa junnuohjaajakoulutusta voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.fi

kiva kilpailuvaliokunta

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano 2016:
Oskari Sneck: puheenjohtaja (email: oskari.sneck@gmail.com)
Oskari Skyttä: valmennus
Santeri Turkulainen: juniorit
Kaisa Rajala: päätuomari

SM ja PM kilpailut 2016: : 14.-15.5. Junnu PM Boulder, Kiipeilyareena Helsinki syksyllä 2016 SM lead, paikka ja tarkempi aika myöhemmin
Kilpailuja koordinoi KIVA.

Muut kilpailut:
2.4. Sisumasters 2016, Kiipeilyareena Helsinki

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, kilpailu@climbing.fi

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kilpailu@climbing.fi

HUOM!!
Kilpailuvaliokunnan Internet-sivuilta löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen.
Käy katsomassa kilpailuvaliokunnan sivuja osoitteessa: www.climbing.fi kohdassa Kilpailu.

skil tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsen seurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittä-

miseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyn budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseiniä suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:
ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla missä ei ole paljon kiipeilytoimintaa

Esimerkkejä hankkeista:
tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
kalliotalkoiden kustannuksiin junnutoiminnan aloittaminen kiipeily/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä:
avustuksen käyttötarkoitus ja mille ajalle haetaan vastuuhenkilö
talousarvio
haettava summa
seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilykannalta

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään mail-osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta

access

On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia "pelisäännöissä". Huono tai ajattelematon käytös kallioilla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspai-koistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykallioilla ja bouldereilla (sekä talvella myös jääkiipeilypaikoilla) liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkoneiden ajoa pelloille tms.
- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos on virallinen (omatekemä) pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikea ajokieltoa pitää noudattaa.

- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkuvia kohtaan on itsestäänselvyys ollaan metelöimättä kalliolla ja viedään omat roskat pois

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kalliolla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsenseudella on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.
- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloestäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupa, vaikkei olisikaan maanomistaja.

- Skil access-ryhmältä saat myös ohjeita kiipeilytoiminnan aloittamiseen: access@climbing.fi

- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.

- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja

Voimassa olevat kiipeilykiellot:
Klöverberget, Siuntio
Vanjärvi, Vihti
Ispoinen, Turku
Falkberget "Immersby", Sipoo

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL www-sivuilta Access-osiosta ja nykyisin tiedotteita on myös Slouppi.net-sivustolla.

Kiipeilyvarustekauppa PUOTI SHOKKITARJOUS

Scarpan uutuuksena **FURIA** - antaa uuden merkityksen "pehmeälle ja tunnokkaalle" kiipeilytossulle!

KAMPANJAERÄ NYT SHOKKIHINTAAN

119€

(norm. 145€)

Tuoteuutuudet

Ocun Crack Glove

Päivitetty versio vanhasta suosikista. Uusi paranneltu muotoilu ja kiinnityssysteemi. Koot XS-XL

SH: 32,5€

Maahantuojat: Bouldertehdas Oy

Ocun Oxi

Korkeatasoinen slipperimuotoiltu boulderkenkä Ocunilta. Pehmeäkö kenkä tarjoaa huipputuntuman niin sisällä kuin ulkona. Erinomaiset heel- ja toe hookit. Paino 420g. Kumi: Grippin STICKY 4mm

SH: 107€

Maahantuojat: Bouldertehdas Oy

Ocun Paddy Sitcase

Monikäyttöinen, kevyt pikkupädi. Toimii myös kantolaukkuna tavaroille. Helppo kuljettaa Ocunin isompien pädimallien sisässä.

SH: 74€

Maahantuojat: Bouldertehdas Oy

Ocun Webee Chest

Webee- tuoteperheen uusin tulo on Webee Chest- rintavaljas. Parantaa mukavuutta jos valjaissa joutuu roikkumaan, esim. multipicheillä tai via ferratoilla. Käytetään istumavaljaan kanssa.

SH: 37€

Maahantuojat: Bouldertehdas Oy

ELIOS

Kestävää suojaa,
nyt ilmastoituna.

Access
the
inaccessible®